

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษา “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดทางเพศของผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเราในเรือนจำกลางบางขวาง” ผู้ศึกษาได้รวบรวมแนวคิด วรรณกรรม และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาไว้ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีในการอธิบายสาเหตุการกระทำความผิดทางเพศ

1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

1.2 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับการจูงใจ (Psychoanalytic Theory of Motivation)

1.3 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับสัญชาตญาณและเซ็กซ์

1.4 ทฤษฎีการเลือก (Choice theory)

1.5 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine activities theory)

1.6 ปัจจัยที่มีผลต่ออาชญากรรมทางเพศ

2. ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเรา

3. การกระทำความผิดของผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเราในเรือนจำกลางบางขวาง

4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5. กรอบแนวคิดในการศึกษา

1. แนวคิดและทฤษฎีในการอธิบายสาเหตุ

การกระทำความผิดทางเพศ

1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

พรชัย ชันดี (2543, น. 108-120) อธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลในการก่ออาชญากรรมว่า นักสังคมศาสตร์โดยทั่วไปเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลจะสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่ใกล้ตัว ดังนั้น บุคคลมีแนวโน้มที่จะเข้าไปอยู่ในสังคมหรือสร้างสังคมที่มีสภาพแวดล้อมสอดคล้องกับพฤติกรรม ความเชื่อและเครือข่ายความผูกพันของบุคคลนั้น

นักอาชญาวิทยากลุ่มหนึ่งเชื่อว่าพฤติกรรมอาชญากรรมนั้นก็คือ พฤติกรรมรูปแบบหนึ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลในชีวิตจริง เช่นเดียวกับการเรียนรู้เป็นผู้เคารพต่อ

กฎหมายหรือระเบียบของสังคม ความหมายของการเรียนรู้ของนักทฤษฎีเหล่านี้ หมายความว่าถึงนิสัยและความรู้อันเป็นผลมาจากการพัฒนาของบุคคลในประสบการณ์เกี่ยวกับการเข้าไป และการปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางสังคม

เอ็ดวิน ชัทเทอร์แลนด์ ได้นำเสนอไว้ในหนังสือ “อาชญาวิทยา” (Criminology) ว่ากระบวนการสำคัญและเฉพาะเจาะจงที่พัฒนาพฤติกรรมอาชญากรรมของมนุษย์ ก็คือการคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความแตกต่างกันในด้านความเป็นอาชญากรและความเป็นพลเมืองดี

นอกจากนี้ ชัทเทอร์แลนด์ ได้เสนอ “ทฤษฎีการเรียนรู้” ว่ากระบวนการที่บุคคลจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรม นั้น ไม่ได้มีสาเหตุโดยตรงมาจากพันธุกรรมหรือสภาพแวดล้อมทางสังคม หากแต่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมจากบุคคลใกล้ชิด โดยการติดต่อสื่อสารกันไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือลักษณะท่าทาง แต่การเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเหมือนการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมอื่น ๆ จะเห็นได้จากหลักการที่ว่า “บุคคลจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดเพราะว่า ความเห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมายมีมากกว่าความเห็นด้วยกับการไม่ละเมิดกฎหมาย” ซึ่งหมายความว่าลำพังเฉพาะการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมจะไม่เพียงพอทำให้บุคคลไปประกอบอาชญากรรมได้ บุคคลดังกล่าวจะต้องผ่านกระบวนการตัดสินใจที่เห็นชอบด้วยกับพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายมากกว่าความเห็นด้วยกับพฤติกรรมถูกกฎหมาย และสิ่งที่ทำให้บุคคลมีความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมาย ก็คือ วัฒนธรรมและค่านิยมที่มากับกระบวนการในการเรียนรู้พฤติกรรมผิดกฎหมายนั้น ซึ่งในที่นี้ก็หมายถึงแรงดลใจ แรงกระตุ้น การใช้เหตุผล และทัศนคติของการประกอบอาชญากรรมนั้น ๆ

เอเคอร์ ได้ตั้ง “ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม” โดยสามารถอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมและผิดกฎหมายได้มากกว่า “ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง” หลักการสำคัญ คือพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากการบวนการเรียนรู้ โดยผ่านทางความใกล้ชิดหรือทางการเลียนพฤติกรรมของบุคคลอื่น ซึ่งทฤษฎีนี้สามารถอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมต่าง ๆ ได้เกือบทุกประเภทโดยครอบคลุมถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ อาชญากรรมรุนแรง ความบกพร่องทางจิต

“ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม” สามารถนำมาอธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสื่อลามกกับการกระทำความผิดของผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศได้ เนื่องจากพฤติกรรมทางเพศของบุคคลย่อมเกิดจากกระบวนการเรียนรู้เช่นกัน หากมีการเรียนรู้ในลักษณะที่ไม่ถูกต้องหรือเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม ก็ถือว่าเป็นการก่ออาชญากรรมได้

1.2 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับการจูงใจ (Psychoanalytic Theory of Motivation)

เกี่ยวกับทฤษฎีทางจิตวิเคราะห์นี้ Freud (อ้างถึงใน ยศ สันตสมบัติ, 2531, น. 109) ได้กล่าวเน้นเรื่องที่สำคัญอยู่ 2 เรื่อง คือ

1. เรื่องเพศ
2. ความก้าวร้าว

เป็นทฤษฎีความต้องการที่มุ่งไปในทางสร้างสรรค์และการทำลาย

Freud กล่าวไว้ว่า sex เป็นแรงขับเบื้องต้น ซึ่งเป็นพลังทางจิต (Psychic energy) ที่เป็นตัวทำให้เกิดพลังขับเรียกว่า ลิบิโด (Libido) ซึ่งอยู่ในรูปต่าง ๆ กันตามวัย เช่น Self love มีในวัยทารก Oedipus complex มีในวัยเด็ก Homosexual มีในวัยรุ่น และ Heterosexual มีในวัยผู้ใหญ่ พลังขับเหล่านี้ถ้าไม่ได้แสดงออกจะถูกเก็บกดไว้ในจิตไร้สำนึก และเมื่อมีกำลังแรงสูงก็จะเป็นตัวผลักดันให้เกิดพฤติกรรมรูปต่าง ๆ ออกมา

ส่วนความก้าวร้าวนั้นเป็นตัวที่เกิดจากสัญชาตญาณ หรือแรงขับที่ได้จากสัญชาตญาณ ซึ่งความก้าวร้าวนี้เป็นสัญลักษณ์ของความป่าเถื่อนในบางครั้ง Freud ได้เปรียบเทียบว่า Sex เปรียบได้กับสัญชาตญาณแห่งการดำรงชีพ (Life Instinct) และเปรียบ Aggression ว่าเป็นสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) แต่คนทั่วไปมักเรียกแรงขับประการนี้ว่า Sex และ Aggression กันเป็นส่วนมาก ซึ่งตรงกับที่ Heusman และคณะ พบว่า วัยรุ่นที่ก้าวร้าวที่มีอายุ 22 ปีขึ้นไป โดยศึกษาพร้อมกับพ่อแม่ รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 600 ราย พบว่า ความก้าวร้าวเป็นตัวการนำไปสู่การมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม รวมไปถึงการมีพฤติกรรมที่ขัดต่อระเบียบข้อบังคับของสังคม การประกอบอาชญากรรม การทุบตีคู่สมรส และการกระทำผิดกฎหมาย ฯลฯ นอกจากนี้ Freud ได้พยายามศึกษาและอธิบายอารมณ์ของมนุษย์ Freud ถือว่าอารมณ์พอใจที่ทารกได้รับมีพื้นฐานคลุกเคล้ากับอารมณ์ทางเพศทั้งสิ้น และสัญชาตญาณทางเพศของมนุษย์จะมีความเจริญคลี่คลายเป็นระยะ ๆ นับแต่วัยทารกจนถึงวัยผู้ใหญ่

ลำดับขั้นการพัฒนาทางจิตที่เกี่ยวกับเพศของ فروยด์

ซิกมันด์ فروยด์ (Sigmund Freud, 1981, pp. 51-54) ได้แบ่งพัฒนาการทางเพศออกดังนี้ คือ

ขั้นตอนที่ 1 Oral Stage ช่วงนี้อายุเริ่มตั้งแต่แรกคลอดจนถึงอายุ 1 ขวบ ช่วงนี้ความสุขของเด็กจะอยู่ที่ปาก และเป็นระยะที่เด็กต้องการพึ่งพาจากผู้อื่นอย่างมาก เด็กจำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงดูจากบุคคลอื่น เพื่อให้เด็กมีความสุข ความพอใจระยะนี้ นั่นคือ เด็กจะต้องได้รับการกระตุ้นในบริเวณปาก ลิ้น กระพุ้งแก้ม

ขั้นตอนที่ 2 ความสุขอยู่ที่ทวารหนัก Anal Stage เป็นระยะเข้าสู่ขวบที่สอง แหล่งของความพึงพอใจจะเคลื่อนจากปากไปสู่อวัยวะถ่าย ในระยะนี้ทารกจะได้รับการฝึกหัดให้ถ่ายตรงตามเวลา ฟรอยด์ เชื่อว่า การที่พ่อแม่เข้มงวดหรือปล่อยปละละเลยมากเกินไปในเรื่องนี้จะมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็ก คือ เด็กจะเกิดความขัดแย้งใจ ซึ่งจะติดตัวไปจนโต คือ อาจจะทำให้เด็กกลายเป็นคนที่มีนิสัยเจ้าระเบียบปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยความเคร่งครัด หรืออีกทีก็อาจกลายเป็นสกปรกไปเลยได้

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นหลงเพศ “Phallic Stage” วัยของเด็กอยู่ระหว่าง 4-7 ปีวัยนี้ทุกคนทั้งเพศชายและเพศหญิง จะต้องการสัมพันธ์ภาพอันแนบแน่นจากพ่อแม่เป็นพิเศษ (Love for Parents) เด็กเริ่มพัฒนาความรู้สึกผูกพันทางจิตใจขึ้น เด็กชายจะเกิดความรักในตัวแม่มากกว่ารักพ่อ ส่วนเด็กหญิงจะรักพ่อกว่าแม่ ทำให้เกิดความยุ่งยากใจขึ้น ฟรอยด์ เรียกว่าเกิดปม ขึ้นชื่อ ว่า ปมเอดิปัส (Oedipus complex) ทางแก้ไขของปมนี้ก็คือ เด็กชายจะหันไปร่วมมือร่วมใจเลียนแบบจากพ่อ มีวิธีการดำเนินพฤติกรรมแบบพ่อ ถ้าเราถามเด็กชายเล็ก ๆ ว่าโตขึ้นจะเป็นอะไร มักจะได้คำตอบว่า อยากเป็นเหมือนพ่อ ส่วนเด็กหญิงก็จะหันไปเลียนวิธีการดำรงชีวิตเหมือนแม่ นอกจากนี้เด็กในวันนี้ที่จะมีความสุข ความพอใจที่ได้รับลูกค้ำอวัยวะเพศของตนเอง

ในกรณีที่เด็กไม่สามารถผ่านขั้นพัฒนาการทางเพศไปได้ เพราะพ่อแม่ไม่สามารถเป็นตัวแบบที่ดี มีบุคลิกภาพไม่เหมาะสม เด็กก็จะเลียนแบบบทบาททางเพศจากบุคคลใกล้ชิด

ขั้นตอนที่ 4 Latency stage ช่วงนี้เด็กจะมีอายุประมาณ 6-12 ขวบ เป็นระยะที่เด็กเริ่มเข้าสู่โรงเรียน ความสนใจทางเพศ มีการเก็บกดในระยะสั้น ๆ เด็กจะมุ่งความสนใจไปยังสิ่งแวดล้อมรอบตัว และพยายามปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมให้ได้ เป็นระยะที่สำคัญมากในด้านการพัฒนาทางสังคม ถ้าพัฒนาการใน 3 ระยะแรกผ่านพ้นไปด้วยดี เด็กจะเกิดความสงบ และมีการเตรียมตัวก้าวเข้าสู่ระยะสุดท้ายให้เกิดความเหมาะสมต่อไป

ขั้นตอนที่ 5 Genital Stage ระยะนี้จัดว่าเป็นระยะวัยรุ่นขึ้นไป และเป็นพัฒนาการขั้นสุดท้ายของฟรอยด์ ลักษณะที่สำคัญของวัยนี้คือ เด็กมีพัฒนาการทางเพศอย่างรวดเร็ว หลัง Libido ซึ่งเป็นแรงขับทางเพศจะทำงานอย่างเข้มแข็งในลักษณะที่ว่าเกิดความรู้สึกรักในผู้อื่นเห็นประโยชน์ส่วนรวม มีการวางแผนในอนาคต เด็กวัยรุ่นจะนึกถึงการแต่งงาน การมีความสุขจากการร่วมเพศ และประการสำคัญเด็กวัยรุ่นจะแสวงหาความสุขตามสภาพความเป็นจริงและมีการปฏิบัติตามสังคมซึ่งเคยปฏิบัติต่อ ๆ กันมา

อย่างไรก็ตาม พัฒนาการทางเพศบางครั้งก็ผิดปกติหรือล่าช้าไปก็ได้ เราจะพบว่าคนบางคนยังติดพ่อแม่เหมือนเด็ก ๆ บางคนก็รักคนเพศเดียวกัน แม้แต่ผู้ที่มีพัฒนาการทางด้านนี้ปกติก็ยังพบว่า บางครั้งมองเห็นไม่ชัดแจ้งลงไปว่าแต่ละระยะเป็นอย่างไร

Freud ได้สรุปว่า พฤติกรรมแทบทุกอย่างของมนุษย์มีสาเหตุจากแรงจูงใจทางเพศ หรือแรงผลักดันทางเพศทั้งสิ้นส่วนความก้าวร้าว นั้น ก็เกิดขึ้นควบคู่กับแรงผลักดันทางเพศ ตลอดเวลา

การอบรมหรือการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เด็กได้รู้จักการควบคุม เพื่อรู้จักแสดงออกพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเหมาะสม เกิดความรู้เรื่องสรีระทางร่างกาย มีทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศ รู้จักการเคารพยกย่องเพศตรงข้าม เมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ก็สามารถมีความสุขในเรื่องเพศได้ ตามปกติวิสัยของมนุษยชาติมีพฤติกรรมที่ดีในเรื่องเพศ ในขณะเดียวกันถ้าสังคมใดไม่อนุญาตให้คนในสังคมได้รับความรู้ที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ มีทัศนคติที่ถูกต้อง พฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมนั้นจะเป็นไปอย่างถูกต้อง พฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกตินั้นส่วนใหญ่มาจากการเลี้ยงดูที่ผิดแบบแผนของครอบครัว ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเพศชายจะมีพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบแปลกมากกว่าหญิง อาจเป็นผู้ชายมีความสนใจ หรือมีแรงขับทางเพศมากกว่าผู้หญิง

ความผิดปกติเรื่องเพศเป็นปัญหาทางบุคลิกภาพซึ่งพฤติกรรมดังกล่าว จะถือว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือผิดปกตินาน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับค่านิยมและมาตรฐานของสังคมในเรื่องเพศ

ปัจจุบันปัญหาเรื่องเพศของมนุษย์มีหลายลักษณะแต่ในสังคมไทยมีผู้ให้ความสำคัญไม่มากนักเนื่องจากค่านิยมที่เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องต่ำต้อย ไม่สมควรที่จะมีการกล่าวถึงซึ่งยังเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง เพราะความต้องการทางเพศของมนุษย์เป็นสิ่งปกติและมีความจำเป็นในการดำรงชีวิต การแสดงออกซึ่งความต้องการทางเพศแสดงในลักษณะเบี่ยงเบน จะมีผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตของมนุษย์ และนำไปสู่ปัญหาครอบครัวและปัญหาสังคมต่อไป (สมชาย อินโต, 2536, น. 10-11)

1.3 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับสัญชาตญาณและเซ็กส์

ฟรอยด์ เชื่อว่า เราสามารถทำความเข้าใจกับสัญชาตญาณของมนุษย์ได้ดีที่สุดโดยการวิเคราะห์ธรรมชาติของเซ็กส์ ใน Three Essays on the Theory Sexuality (1905) ฟรอยด์ได้นำเอาข้อมูลจากคนไข้ และจากการสังเกตพฤติกรรมของเด็กทารกและวัยรุ่นมาอธิบายในทศน์เรื่องสัญชาตญาณและเซ็กส์ ซึ่งฟรอยด์เรียกว่า สัญชาตญาณทางเซ็กส์ (sexual instinct)

ฟรอยด์เชื่อว่า สัญชาตญาณทางเซ็กส์เป็นสิ่งที่มนุษย์มีอยู่ตั้งแต่แรกเกิด และพัฒนาขึ้นพร้อม ๆ กับกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ฟรอยด์ยังได้แบ่งแยกระหว่าง “เป้าหมายทางเซ็กส์” (sexual objects) กับ จุดมุ่งหมายทางเซ็กส์” (sexual aims) เป้าหมายทางเซ็กส์ หรือเป้าหมาย

ของความปรารถนาทางเซ็กส์ อาจจะเป็นใครสักคน ทั้งเพศชายและเพศหญิง ผู้ชายคนหนึ่งอาจปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้ชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเป้าหมายทางเซ็กส์ของเขา ผู้หญิงก็เช่นเดียวกัน เป้าหมายทางเซ็กส์จึงอาจเป็นได้ทั้งชายและหญิง ไม่จำกัดเพศและอายุ ส่วนจุดมุ่งหมายทางเซ็กส์ หมายถึงพฤติกรรมหรือการกระทำ เช่น การสัมผัสแล้วโสม กอดจูบ การมองดู จนกระทั่งถึงการสมสู่ (ทั้งที่อวัยวะเพศและทวารหนัก) รวมทั้งการกระทำที่ชาดิสติกและมาโซซิสติก ซึ่งชาดิสติกหรือชาดิสซึม (sadism) คือ ความพึงพอใจ (ทางเซ็กส์) ที่ได้รับจากการทำทารุณกรรมต่อบุคคลอื่น ซึ่งอาจเป็นเพศเดียวกัน เพศตรงข้ามหรือสัตว์ ในทางตรงกันข้ามมาโซซิสติก หรือมาโซซิสซึม (masochism) คือ การได้รับความพึงพอใจทางเซ็กส์โดยการทรมานตนเองหรือยอมให้ผู้อื่นทำทารุณกรรมต่อตน ดังนั้น มโนทัศน์เรื่องเซ็กส์ในทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ มีความหมายที่แตกต่างไปจากคำว่าเซ็กส์ที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันโดยสิ้นเชิง โดยทั่วไปแล้วคนส่วนใหญ่มักใช้คำว่าเซ็กส์โดยหมายถึงและจำกัดแต่เฉพาะพฤติกรรมทางเซ็กส์ หรือการร่วมรักระหว่างชายและหญิง (heterosexuality) แต่ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์เซ็กส์มีความหมายที่กว้างกว่าการร่วมรักระหว่างชายและหญิง และครอบคลุมไปถึงสัญชาตญาณ และพฤติกรรมของเด็กทารก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ ความพึงพอใจทางเซ็กส์ก็มีหลายรูปแบบ เช่น การแสวงหาความพึงพอใจทางปาก (oral) ทางทวารหนัก (voyeurism) พวกชอบโชว์ (exhibitionism) พวกชาดิสซึม มาโซดิสซึม จนกระทั่งถึงการร่วมรักทางปาก ทางทวารหนัก และอวัยวะสืบพันธุ์ เป้าหมายทางเซ็กส์ก็มีรูปแบบและลักษณะที่หลากหลายออกไป เช่นเดียวกัน คนบางคนอาจชอบร่วมรักระหว่างเพศเดียวกัน คนบางคนอาจชอบคนต่างเพศ บางคนชอบคู่รักที่อายุน้อยกว่า บางคนชอบคู่รักที่อายุมากกว่าบางคนชอบร่วมรักระหว่างสัตว์หรือวัตถุสิ่งของอื่น ๆ (fetishism) เป็นต้น

ฟรอยด์ได้ชี้ให้เราเห็นว่า มนุษย์พยายามแสวงหาความสุขความพึงพอใจให้แก่ตนเอง อยู่เสมอ พยายามดิ้นรนขวนขวายเพื่อสร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยความสุขสบายให้แก่ตน การดิ้นรนแสวงหาและการกระทำของมนุษย์นั้นมาจากสัญชาตญาณทางเซ็กส์ที่เติบโตมาพร้อมกับเด็กทารก นั่นคือการแสวงหาความพึงพอใจทางร่างกายและในขณะเดียวกันมนุษย์ก็พยายามหลีกเลี่ยงความรู้สึกผิด (guilt) และการลงโทษ (punishment) ซึ่งฟรอยด์เขียนในปี ค.ศ.1908 ท่านได้แยกแยะระบบศีลธรรมของสังคมต่าง ๆ ออกเป็นสามประเภทด้วยกัน และได้พูดถึงผลกระทบที่ระบบศีลธรรมประเภทต่าง ๆ มีต่อสมาชิกสังคมอีกด้วย ระบบศีลธรรมทั้งสามประเภทนี้ได้แก่

1. ระบบศีลธรรม ที่เปิดโอกาสให้สมาชิกสังคมมีเสรีภาพทางเซ็กส์ได้อย่างเต็มที่ สัญชาตญาณทางเซ็กส์ได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระโดยปราศจากความรู้สึกผิดและความห่วงกังวลต่อการตั้งครมร์ บุคคลทุกคนมีโอกาสเลือกคู่รักของตนได้ตามอำเภอใจโดยไม่จำกัดเพศและ

วัยมีสิทธิที่จะด้กตวงความสุขทางร่างกายได้อย่างเต็มที่ ระบบศีลธรรมประเภทนี้ยังไม่มีแนวความคิดเรื่องครอบครัวและชีวิตคู่

2. ระบบศีลธรรมซึ่งสอนให้มนุษย์เก็บกดสัญชาตญาณทางเซ็กส์เอาไว้ เซ็กส์มีหน้าที่เพียงเพื่อการแพร่ขยายเผ่าพันธุ์เท่านั้น

3. ระบบศีลธรรมแบบคิวิไลซ์ ซึ่งเป็นระบบศีลธรรมประเภทนี้ เซ็กส์ถูกเก็บกดมากยิ่งขึ้นไปอีก ถูกจำกัดวงอยู่แต่ในระหว่างชายและหญิงที่เป็นคู่สมรสกันเท่านั้น ชายและหญิงใช้ชีวิตร่วมกันตลอดไป และความสัมพันธ์นอกสมรสทุกรูปแบบถือว่าเป็นสิ่งผิดศีลธรรม

ฟรอยด์ ตั้งข้อสังเกตว่ามนุษย์เราทุกคนเกิดมาพร้อม ๆ กับความสามารถในการ “แปลง” สัญชาตญาณทางเซ็กส์ไปเป็นกิจกรรมประเภทอื่น ๆ คนบางคนมีความสามารถมากกว่าคนอื่น ๆ ในการเก็บกดสัญชาตญาณทางเซ็กส์ของตนเอาไว้ และแปลงความต้องการทางเซ็กส์ออกไปเป็นกิจกรรมในรูปแบบอื่น ๆ ที่วัฒนธรรมกำหนดหรือให้ทางเลือกเอาไว้ เช่น งานทางด้านศิลปะ วรรณกรรม หรืองานสร้างสรรค์อื่น ๆ ที่ค่านิยมทางสังคมยอมรับยกย่องฟรอยด์ เรียกกระบวนการซึ่งสัญชาตญาณทางเซ็กส์ถูกเก็บกดและแปลงไปเป็นพฤติกรรมในรูปแบบอื่นนี้ว่า sublimation

นอกจากนั้น ประสบการณ์จากการบำบัดรักษาผู้ป่วยทำให้ฟรอยด์ค้นพบว่า คนบางคนมีความต้องการทางเซ็กส์ที่รุนแรงกว่าคนอื่น และบางครั้งความต้องการนี้รุนแรงเกินกว่าที่ตัวเขาจะแปลงความต้องการนั้นไปสู่พฤติกรรมที่สังคมยอมรับได้งามและถูกต้อง คนประเภทนี้อาจยอมผ่อนตามความต้องการหรือสัญชาตญาณทางเซ็กส์ที่รุนแรงของตน และฝ่าฝืนกฎเกณฑ์จารีตประเพณีที่สังคมกำหนดเอาไว้ ฟรอยด์เชื่อว่ากลุ่มคนบางกลุ่มที่ถูกสังคมตีตราว่าเป็นพวกวิปริตผิดปกติ เช่น พวกรักร่วมเพศเป็นผู้ที่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามสัญชาตญาณทางเซ็กส์ของตนและฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ทางศาสนา ครอบครัว หรือแม้กระทั่งกฎหมาย เพื่อประพฤติปฏิบัติตามความพึงพอใจของตนเอง

ฟรอยด์เชื่อว่า ผู้ที่มีสัญชาตญาณทางเซ็กส์ที่รุนแรงแต่เก็บกดความต้องการของตนไว้ และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม มักจะกลายมาเป็นผู้ที่มีอาการป่วยทางจิต ซึ่งฟรอยด์เรียกว่า นิวโรซิส (neurosis หรือ psychoneurosis) ผู้ที่ป่วยหรือมีอาการทางจิตเหล่านี้ (neurotics) คือคนที่ยึดถือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ระบบศีลธรรมกำหนดเอาไว้แต่การยึดถือปฏิบัติตามกรอบของจารีตประเพณีและระบบศีลธรรมนั้นทำให้คนเหล่านี้ต้องจ่ายค่าชดใช้ไปอย่างมากทีเดียว ผู้ป่วยประเภทนี้มักเป็นผู้มีสัญชาตญาณทางเซ็กส์รุนแรง และไม่มีความสามารถพอที่จะแปลง (sublimate) สัญชาตญาณของตนไปสู่กิจกรรมประเภทอื่น ๆ เช่น กีฬา การค้นคว้าทดลอง หรืองานศิลปะและดนตรี

1.4 ทฤษฎีการเลือก (Choice theory)

ทฤษฎีการเลือกมองว่าการละเมิดกฎหมายของคน เช่น ขโมยของ ข่ายยาเสพติด หรือยกพวกตีกัน เกิดจากเหตุผลส่วนตัวหลายเหตุผล รวมถึงความอยาก การแก้แค้น ความต้องการ ความโกรธ ความหึงหวง ความคับแค้น ความทิวี่ เป็นต้น แต่เมื่อเหตุผลส่วนตัว ได้มีการชั่งน้ำหนัก ระหว่างการที่ได้มาซึ่งผลประโยชน์ และผลที่ตามมาจากการประกอบอาชญากรรม คือ บทลงโทษ ต่าง ๆ แนวคิดของทฤษฎีการเลือกหรือทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational choice theory) ได้แตกแขนงจากแนวคิดของสำนักดั้งเดิมคือทฤษฎีเจตจำนงอิสระนั่นเอง ทฤษฎีการเลือกมองว่า อาชญากรเป็นคนที่มีความสามารถในการตัดสินใจ ได้ใช้เหตุผลชั่งน้ำหนักของการกระทำแล้ว พฤติกรรม สามารถควบคุมหรือยับยั้งได้ถ้าอาชญากรกลัวการถูกลงโทษ

แนวความคิดของ ซีซาร์ เบกกาเรีย (Cesare Beccaria) ให้นิยามของคนว่า เป็นผู้ที่ยึดหลักสิทธิผลประโยชน์ เป็นคนที่เห็นแก่ตัว และมองตัวเองเป็นหลัก ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้อง มีการลงโทษมาเป็นตัวสกัดให้เกิดความกลัวต่อความผิดที่คิดจะทำ ในขณะที่ทฤษฎีการเลือกมองว่า คนจะละเมิดกฎหมายเมื่อได้ตัดสินใจเสี่ยง เมื่อทบทวนแล้วทั้งด้านปัจจัยส่วนบุคคล (ความต้องการเงิน แก้แค้นความตื้นตัน และความสนุกสนาน) และปัจจัยด้านสถานการณ์ (เป้าหมายที่ต้องการได้รับการป้องกันเพียงพอจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่) ดังนั้นก่อนที่จะเลือกทำผิด อาชญากร ผู้ใช้เหตุผล (reasoning criminal) ได้ประเมินความเสี่ยงที่จะเกิดด้วยความพิจารณาไตร่ตรองแล้ว และคาดคะเนถึงโทษที่จะได้รับ โดยใช้ค่านิยมของอาชญากรเรื่อง “กล้าได้ กล้าเสีย” เมื่อได้ทบทวน ด้วยเหตุผลต่าง ๆ แล้วเขาจะตัดสินใจที่จะประกอบอาชญากรรมตามประเภทที่ต้องการ ได้มีการ ชั่งน้ำหนักการกระทำและผลที่จะเกิดขึ้น การชั่งน้ำหนักดังกล่าว อาชญากรอาจเลิกล้มที่จะคิดทำ ผิดก็ได้ ถ้าผล (ถ้าถูกจับได้) การลงโทษจะรุนแรง พิจารณาแล้วได้ไม่คุ้มเสียนั่นเอง เช่น อาชญากร อาจเลิกความคิดที่จะบุกเข้าไปโจรกรรมทรัพย์สินของคนในหมู่บ้าน เพราะไปสังเกตแล้วเห็นว่า มี รวดสายตรวจของตำรวจตรวจอยู่ตลอดเวลาอาชญากรจึงย้ายที่ไปก่ออาชญากรรมที่อื่นแทน (crime displacement)

การเรียนรู้ (Learning) และประสบการณ์ (experience) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ของโครงสร้างทฤษฎีการเลือก (Akers, 1990) อาชญากรอาชีพ (career criminal) รู้จักข้อจำกัด ของตนเองรู้ว่าเมื่อไรควรหยุด เมื่อไรควรเสี่ยง และอาชญากรที่มีประสบการณ์ อาจจะเลิกอาชีพ อาชญากร เมื่อเขาเกิดความเชื่อว่า การเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรมมีมากกว่าประโยชน์ที่จะ ได้รับ บุคลิกภาพและวิถีชีวิต (Lifestyle) ของอาชญากร มีผลต่อการควบคุมตัวเองอย่างยิ่ง เช่น

อาชญากรเลือกจะประกอบอาชญากรรมมากกว่าปฏิบัติตามแนวทางของสังคม เพราะเป็นวิถีชีวิตของเขา

โครงสร้างของอาชญากรรมตามแนวคิดทฤษฎีการเลือกในการตัดสินใจจะประกอบอาชญากรรมนั้น จะมีองค์ประกอบดังนี้

1. จะประกอบอาชญากรรมที่ไหน
2. ลักษณะของเป้าหมายเป็นอย่างไร
3. หนทางที่จะทำให้การประกอบอาชญากรรมสำเร็จ

ทฤษฎีการเลือกได้ขยายความโครงสร้างแต่ละข้อในความหมายดังต่อไปนี้

1. การเลือกสถานที่ก่ออาชญากรรม (choosing the place of crime) อาชญากรจะเลือกสถานที่ เพราะเขาต้องรู้ว่าสถานที่นั้น เมื่อเขาประกอบอาชญากรรมแล้วเขาจะหนีพ้นการจับกุมของตำรวจได้ ยกตัวอย่างเช่น เด็กขายยาบ้าขายในละแวกบ้านของตน เพราะถ้ามีสายตรวจเข้ามา เพื่อน ๆ ของเด็กจะเตือนเด็กได้ว่าอันตรายกำลังมาถึง

2. การเลือกเป้าหมาย (choosing target) เลือกเป้าหมายเพราะอาชญากรต้องการทำงานของตัวเองให้สำเร็จคือ การเลือกในสิ่งที่ต้องการนั่นเอง เช่น อาชญากรต้องการขโมยของในบ้าน อาจแกล้งไปกดกริ่งประตูเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่บ้าน จึงจะบุกเข้าไปขโมยของ แต่ถ้ามีคนมาเปิดประตูอาจจะแกล้งถามหาคน

เทคนิคช่วยให้หลุดรอดจากการถูกจับกุมได้ เช่น คนที่ใช้ยาเสพติดรู้ว่าตำรวจมักตรวจรอยเข็มฉีดยาจึงหาวิธีการอื่นซึ่งเรียนรู้จากพวกที่ติดยาเสพติดด้วยกันว่าถ้าใช้วิธีแล้ว เช่น เผลอแล้วสูดดม จะหลุดรอดจากการถูกจับได้

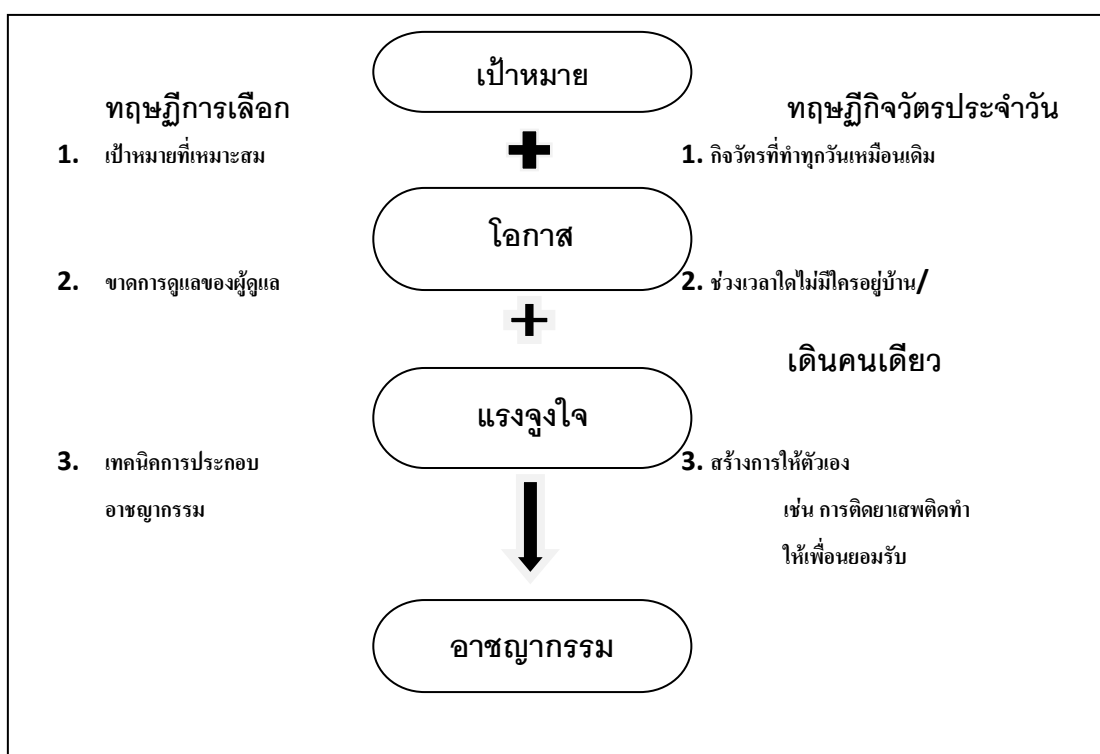
1.5 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine activities theory)

ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันเปรียบเสมือนทฤษฎีตอบรับกันกับทฤษฎีการเลือก ทั้งสองทฤษฎี เสนอแนวคิดที่ว่า สถิติอาชญากรรมเป็นผลผลิตของโอกาสอาชญากรรม ได้เสนอว่า ถ้ามีการเพิ่มคนดูแล (guardian) มากขึ้น จะลดเป้าประสงค์หรือเป้าหมายในการก่ออาชญากรรมได้ ในขณะเดียวกันจะลดสถิติของผู้กระทำผิดลงด้วย ในทางกลับกันถ้าลดจำนวนผู้ดูแล สถิติอาชญากรรมจะสูงขึ้น ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันเสนอแนวคิดว่าการมีกิจกรรมประจำวันของคนเราทำอย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่เช้าออกจากบ้าน ไปทำงาน/โรงเรียนจนกลับถึงบ้าน ทุกวันธรรมดาจะปฏิบัติเช่นนี้ตลอด วันหยุดสุดสัปดาห์จะมีกิจวัตรประจำวันเช่นเดียวกันทุกวันหยุด เช่น 10 นาฬิกาไปตลาด 12 นาฬิกาออกไปนอกบ้านไปไหนก็ตาม อาทิ ดูภาพยนตร์ บ้านเพื่อน กลับบ้านประมาณ

22 นาฬิกาอย่างช้า ทำเช่นนี้เหมือนกันในรอบสัปดาห์ไม่เปลี่ยน ทำให้ตัวอาชญากรสังเกตได้และวางแผนได้ว่า คน ๆ นี้จะทำอะไรต่อไปนี้ (สุดสงวน สรัส, 2547, น. 62-64)

ภาพที่ 2.1

ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันเปรียบเสมือนทฤษฎีตอบรับกันกับทฤษฎีการเลือก

1.6 ปัจจัยที่มีผลต่ออาชญากรรมทางเพศ

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนในพฤติกรรมทางเพศ

ปัญหาสำคัญที่นักวิจัยจะต้องศึกษาหาความรู้ก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คืออะไรเป็นมูลเหตุทำให้ผู้กระทำความผิด กระทำในสิ่งอันไม่สมควรนั้น การที่บุคคลแต่ละคนมีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบน (Deviation) ไปจากปกตินั้นจะถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาหาได้ไม่ คงจะต้องมีอะไรที่ทำให้บุคคลนั้นผิดแผกไปจากบุคคลธรรมดาสามัญทั่วไปเป็นแน่แท้ที่ได้มีการวิจัยกันในต่างประเทศทั้งในยุโรปและอเมริกา นักวิจัยพบว่า การที่บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากธรรมดา และกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศขึ้นนั้น มีมูลเหตุมาจากสิ่งสำคัญ ๆ 7 ประการ คือ (Benjamin, 1962, อ้างถึงใน สุรพล ศิริวงศ์, 2531, น. 12)

1. สภาวะทางกายและจิตที่เป็นมาแต่กำเนิด (Constitutional Factors) นักวิจัยเรื่องเพศส่วนใหญ่มีความเห็นพ้องต้องกันว่า สภาวะทางกายและจิตของบุคคลเป็นสาเหตุใหญ่ประการหนึ่ง แต่ท่านเหล่านั้นก็ยอมรับด้วยว่าสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญเช่นเดียวกัน

2. สิ่งแวดล้อม (Environmental Factor) เท่าที่ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ปรากฏว่าเราอาจพิจารณาสิ่งแวดล้อมโดยจำแนกออกเป็น 4 หัวข้อคือ

ก. อิทธิพลต่อชีวิตวัยเด็ก (Background Influences) ปรากฏว่า อิทธิพลต่อชีวิตวัยเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับความปกติ หรือไม่ปกติทางเพศอยู่มาก มีตัวอย่างการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายราย

ข. สภาวะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic) มีหลักฐานพอสรุปได้ว่า แรงจูงใจเกี่ยวกับการเงินมีส่วนส่งเสริมกับการร่วมเพศ และอาจมีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลในเรื่องการแต่งงานด้วย ในแง่ของสังคมนักวิจัยบางท่านเชื่อว่าเชื้อชาติ และสัญชาติมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่น้อย

ค. ทัศนคติของพ่อแม่ (Parental Attitudes) นักวิจัยส่วนใหญ่ยอมรับว่าการถูกทอดทิ้งจากบ้าน เด็กที่พ่อแม่แยกกันอยู่ และขาดการอบรมมีโอกาสเสียได้ง่ายโดยเฉพาะความเบี่ยงเบนทางเพศมักเกิดจากทัศนคติที่ไม่ดีต่อบ้านของตน การขาดความมั่นคงขาดความรักในระหว่างที่เป็นเด็กเป็นสาเหตุหนึ่งที่สามารถก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปกติการหวงแหนปกป้องรักษาจนเกินไป ก็อาจเป็นสาเหตุได้เช่นเดียวกัน

ง. ความตื่นตกใจอย่างแรง (Psychic Trauma) สภาพแวดล้อมบางอย่างที่ก่อให้เกิดความตื่นตกใจอย่างแรง เช่น การได้เห็นผู้ใหญ่ประกอบกิจทางเพศในเวลาที่ยังเล็กอยู่หรือถูกบังคับให้เป็นผู้กระทำขณะเป็นเด็ก อาจเป็นสาเหตุทำให้มีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากปกติได้

3. สภาพของร่างกาย (Physical Factors) มีสาเหตุอย่างน้อยสองประการที่ก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนในพฤติกรรมทางเพศ

ประการแรกคือ ความสูงอายุ ซึ่งปรากฏว่ามีอยู่หลายกรณีที่คนอายุมาก เกิดมีอารมณ์ทางเพศรุนแรงกว่าธรรมดา และจะประกอบกรรมชั่วต่าง ๆ ที่เป็นเช่นนี้มีเหตุผลว่าเป็นเพราะเกิดความเปลี่ยนแปลงทางสมอง

ประการที่สอง อาจเกิดจากการได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะหรือเป็นโรคซิฟิลิส หรือ อาจเป็นเพราะความพิการในส่วนใดของร่างกาย (Physical Infirmary or handicaps) เท่าที่ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ นักวิจัยบางท่านเชื่อว่าโรคประสาท (Epilepsy) กับการนำของลับออกแสดงในที่เปิดเผย (Exhibitionism) มีส่วนสัมพันธ์กันอยู่มาก ทำนองเดียวกัน บุคคลที่ขาดโอกาสที่จะได้สม

สู่กับหญิง เพราะความพิการของร่างกาย เช่น แขนขาลีบ หรือติดอ่าง ก็มักจะมีพฤติกรรมทางเพศ ในลักษณะที่ก้าวร้าว

4. โรคประสาทอย่างแรง (Psychosis) เท่าที่ได้มีการศึกษาค้นคว้ามาแล้ว ปรากฏว่า บุคคลที่เป็นโรคประสาททำความผิดเกี่ยวกับเพศมากน้อย การวิจัยในสหรัฐอเมริกาและยุโรป ประมาณว่าในจำนวนผู้กระทำความผิดประเภทนี้ทั้งหมด จะมีบุคคลเป็นโรคประสาทอยู่ระหว่าง 4 ถึง 11 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามก็นับได้ว่าโรคประสาทมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้าง

5. ปัญญาอ่อน (Mental Deficiency) นักวิจัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ปัญญาอ่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดทางเพศไม่มากนัก มีนักวิจัยเพียงคนหนึ่งเท่านั้นคือ Selling กล่าวว่า พวกปัญญาอ่อนมักจะกระทำความผิดประเภทนี้มาก แต่เท่าที่นักวิจัยส่วนใหญ่ลงความเห็นก็ไม่ได้สรุปเช่นนั้น เป็นแต่เพียงกล่าวว่าพวกปัญญาอ่อนมักถูกจับได้ง่ายกว่า เนื่องจากความโง่ของตนเอง ดังนั้นจึงดูปริมาณมาก ซึ่งความจริงแล้วพวกนี้กับพวกที่มีระดับเขาวนปัญญาปกติทั่วไปก็กระทำความผิดในปริมาณพอ ๆ กัน

6. ดิดสุรา (Alcoholism) ยังมีข้อคิดเห็นแตกต่างกันที่ว่า สุรามีส่วนอย่างสำคัญที่ช่วยให้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศหรือไม่ นักวิจัยบางคนกล่าวว่า น่าจะมีบางคนก็บอกว่าไม่มี แต่ทุกฝ่ายก็ยอมรับว่าสุรา อาจทำให้พฤติกรรมของบุคคลผิดแผกไปจากเดิมได้

7. มูลเหตุอื่น (Other Factors) นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น มูลเหตุที่อาจทำให้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศได้ก็ ได้แก่ ความต้องการสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ การได้รับการแนะนำ และการเลียนแบบ

ปัจจัยที่มีผลต่ออาชญากรรมทางเพศ

1. ความบกพร่องของสถาบันครอบครัวในปัจจุบัน โดยที่รูปแบบของครอบครัวไทย ปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปมาก สาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากสภาวะเศรษฐกิจที่ทำให้ทั้งบิดามารดา ต้องทำงานเพื่อสะสมรายได้ เพื่อให้เพียงพอต่อครอบครัว จึงไม่มีเวลาดูแลบุตรธิดาของตนได้อย่างเต็มที่

2. ความเสื่อมโทรมทางสังคม ได้แก่ ความเสื่อมทั้งทางวัฒนธรรมและศีลธรรม จรรยา ซึ่งมีผลทำให้จิตใจทรามลง คิดถึงส่วนรวมน้อยลง เห็นแก่ตัวมากขึ้น อันเกิดมาจากการรับอารยธรรมตะวันตกโดยมิได้แยกแยะ โดยเฉพาะในเรื่องเพศเกิดความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือเกิดการเลียนแบบหรืออยากลองโดยเฉพาะวัยรุ่น เช่น เกิดการสำส่อนทางเพศของวัยรุ่นตามสถานที่ต่าง ๆ จังหวะเต้นรำที่เร้าร้อน หรือมักจะมีการเสียดสีอวยวะถูกเนื้อต้องตัวกันเป็นการปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศได้ง่าย ซึ่งหาทางระบายในลักษณะที่ถูกต้องไม่ได้ก็อาจก่ออาชญากรรมทางเพศได้

ถ้ามีโอกาส โดยเฉพาะผู้มีรายได้ก็น้อยก็อาจก่ออาชญากรรมทางเพศระบายนามณ์ โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือเพียงอารมณ์ชั่ววูบ

3. สื่อมวลชนต่าง ๆ ในภาวะปัจจุบันสื่อมวลชนมีบทบาทอย่างมากในการสื่อสารต่าง ๆ เป็นแหล่งแสดงความคิดเห็น แหล่งความรู้ ในขณะเดียวกันก็มีสื่อมวลชนบางกลุ่มไม่ได้ทำหน้าที่ตามที่ถูกที่ควร แต่กลับอาศัยความมีอิทธิพลของสื่อมวลชนเป็นแหล่งค้าหาเงินในกรณีต่าง ๆ เช่น หนังสือประเภทยั่วอารมณ์ทางเพศ หรือที่เรียกว่าหนังสือปกขาว ภาพยนตร์ลามกประเภท 8 มม. หรือภาพยนตร์ X, หรือหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวในรูปแบบต่าง ๆ ที่อาจให้ผู้อ่านรู้สึกอียากร หรือการตอบปัญหาโดยไม่ถูกต้องตามหลักวิชา แต่เป็นการยั่วอารมณ์มากกว่าสื่อต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่ สามารถทำให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตที่ขาดเสียไม่ได้มีการเสนอทัศนะต่าง ๆ อันล้วนแต่เป็นภัยต่อเด็กเยาวชนและผู้หญิงทั่วไป

4. แหล่งเสื่อมโทรม ในสังคมไทยเฉพาะกรุงเทพมหานครจะเห็นแหล่งเสื่อมโทรมโดยทั่วไปบางท่านอาจเรียกว่าสลัมหรือบางท่านอาจเรียกชื่ออย่างไพเราะว่าชุมชนแออัด แต่อย่างไรก็ตาม แหล่งเสื่อมโทรมดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง เนื่องจากมีสภาพแวดล้อมที่กำหนดเพราะมีสภาพที่คนจำนวนมาก ๆ อยู่ในที่แออัดรวมกัน โดยเฉพาะเป็นงานที่อาศัยของชาวชนบทที่อพยพมาหางานทำในเมืองเป็นจำนวนมาก แต่ก็ประสบปัญหาการว่างงานและอาศัยอยู่ร่วมกันไป วันหนึ่ง ๆ จนเป็นแหล่งที่รวมของอบายมุขต่าง ๆ ตั้งแต่ยาเสพติด การพนัน โสเภณี อีกประการหนึ่ง สภาพพื้นที่ที่แออัดทำให้พ่อแม่ต้องอยู่ร่วมกัน รวมทั้งลูก ๆ ด้วย เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กได้เห็นพฤติกรรมทางเพศของพ่อ แม่ อาจขาดความเข้าใจเกิดการอยากรู้อยากลองหรือเกิดความเข้าใจผิด ทำให้ได้รับรู้ประสบการณ์ทางเพศที่ไม่ถูกต้อง เมื่อเติบโตอาจฝังใจไปจนโตและก่อปรกกับสภาพแวดล้อมที่มีแต่สถานเริงรมย์ บาร์ อาบอบนวด อยู่เกล็ดเกล็ดกันไป อาจก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศได้เมื่อไม่สามารถมีเงินเข้าสถานดังกล่าว ก็อาจก่ออาชญากรรมทางเพศอีกประการหนึ่งสภาพแวดล้อมดังกล่าวง่ายต่อการกระตุ้นด้วยสุรา ยาเสพติดต่าง ๆ ซึ่งอาจชักนำไปสู่ปัญหาได้ง่ายขึ้น

5. ปัจจัยทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูปลูกฝังความรู้เรื่องเพศศึกษา ปัจจุบันทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูปลูกฝังความรู้เรื่องเพศศึกษามีความสำคัญมากในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะค่านิยมต่าง ๆ ทางเรื่องเพศทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจ และไม่สามารถป้องกันหรือควบคุมตนเองได้โดยเฉพาะลูกผู้หญิงส่วนมากจะถูกเลี้ยงดูมาให้เรียบร้อยอยู่ในกรอบประเพณีโดยเคร่งครัดทั้งแนวความคิดเดิมมีความคิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องสกปรกเฉพาะสองคน จึงควบคุมปิดกั้นถึงเวลาก็รู้เอง ไม่จำเป็นต้องไปสั่งสอนอะไร จึงทำให้ไม่เข้าใจเรื่องเพศอย่างแท้จริง และยังเป็นการสะสมปัญหาต่าง ๆ ที่อยากรู้ (แต่ไม่มีใครอธิบายได้) เพราะการไม่เข้าใจเรื่องเพศศึกษาอันเป็นปกติ

จึงทำให้ขาดความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธรรมชาติของกามารมณ์ ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าความประพฤติทางเพศแบบใดที่เรียกปกติหรือไม่ปกติ และจะหาทางป้องกันได้อย่างไร เมื่อไม่ทราบก็ไม่สามารถตระหนักถึงอันตรายที่เกิดจากความผิดปกติทางเพศได้ว่าจะมีอันตรายแก่ตนและครอบครัวอย่างไร หรือเมื่อมีการชักชวนหรือล่อลวงให้ประพฤติผิดทางเพศก็ไม่สามารถรู้และป้องกันตนเองได้ เช่น อาจถูกหลอกไปข่มขืนหรือถูกหลอกให้ลงเอยากกระตุ้นทางเพศต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นอันตรายได้

6. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัญหาความตึงเครียดของสภาวะเศรษฐกิจในสังคมปัจจุบันได้ สร้างภาระอย่างหนักแก่ประชาชนทั่วไป ราคาสินค้าและค่าครองชีพสูงขึ้น ระบบเศรษฐกิจปัจจุบันมีช่องว่างอย่างมาก ระหว่างคนรวยกับคนจน ปัจจัยทางเศรษฐกิจดังกล่าวผลักดันให้ผู้หญิงต้องออกทำงานนอกบ้านมากขึ้นเพื่อเพิ่มรายได้แก่ครอบครัว และอาจทำงานพิเศษต้องกลับบ้านดึกดื่น อันอาจเป็นการสร้างโอกาสให้อาชญากรรมทางเพศที่หาเหยื่ออยู่ได้ประกอบอาชญากรรม โดยเฉพาะหากบ้านอยู่บริเวณที่เปลี่ยว หรือต้องผ่านทางเปลี่ยวและอาจไม่มีไฟส่องทาง

7. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงเองและโอกาสของอาชญากร สำหรับกรณีอาชญากรรมทางเพศ รูปแบบของการข่มขืนนั้น มีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่มีความเห็นว่าปัจจัยที่ตัวผู้หญิงก็เป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหา โดยเกิดจากการที่หญิงแต่งกายไม่ระมัดระวังนำไปในลักษณะยั่ววน เป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็นแต่ก็มีความเห็นแย้งว่าหากพิจารณากันอย่างลึกซึ้งแล้วจะเห็นว่า การแต่งกายเป็นเพียงภาวะภายนอกที่มีผลต่อความคิดของอาชญากร เรื่องโอกาสก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การก่ออาชญากรรมนั้นบรรลุผลซึ่งหมายถึงเวลาและสถานที่ที่อำนวยให้ก่ออาชญากรรมทางเพศได้ เช่น สถานที่เปลี่ยวตามตรอก ซอย เวลายามวิกาลซึ่งอาชญากรจะใช้โอกาสเหล่านี้ในการกระทำผิด แต่ในขณะเดียวกันก็ยังพบว่า อาชญากรรมทางเพศขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ เช่น ห้องน้ำ โรงภาพยนตร์ ตามถนนที่เปลี่ยว การลวนลามบนรถประจำทาง ในลิฟต์ เป็นต้น

8. ปัญหากฎหมายและกระบวนการยุติธรรม กฎหมายจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับปัญหาต่าง ๆ ก็ต่อเมื่อมีเหตุคดีเกิดขึ้น ประชาชนก็จะขอพึ่งรัฐเป็นอันดับแรก และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงก็คือตำรวจ ซึ่งเป็นผู้รักษากฎหมาย แต่ในขณะเดียวกันประชาชนทั่วไปมักเกิดความรู้สึกว่ากลไกต่าง ๆ ของรัฐบาลบั่นทอนกำลังใจผู้ที่ประสบเคราะห์กรรม และเปิดช่องโอกาสให้อาชญากรรอดตัวไป ปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่ติดตามคดี อีกทั้งการติดตามจับกุมอาชญากรรมมาลงโทษก็ขึ้นอยู่กับทางราชการจะเอาใจใส่ต่อปัญหามากน้อยเพียงไร เพียงพอหรือไม่ พอลคนฮือฮาให้ความสนใจต่อปัญหาด้วยสายตาสื่อที่ไม่เป็นธรรมแฝงไว้ด้วยการดูหมิ่น ไม่เข้าใจถึงผลกระทบต่อยุติธรรมและร่างกายของผู้เสียหายทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการข่มขืนก็ครอบคลุมเฉพาะร่างกาย มิได้คำนึงถึงสภาพจิตใจ ตลอดจนการพิจารณาการเปิดช่องว่างให้อาชญากร และตัวบทแห่งกฎหมายก็อนุญาตให้มีการยอมความกันได้ เช่น เรื่องพยานรู้เห็นที่เกิดเหตุ การซักถามในคดีความที่มีลักษณะ

เหมือนกับการประจานให้เสียหายมากขึ้นให้อับอายมากขึ้น ทำให้ญาติพี่น้องไม่ให้ความร่วมมือในการที่จะรายงานให้ตำรวจได้รับรู้ เพราะเกรงว่าผู้เสียหายจะได้รับเคราะห์กรรมมากขึ้น จากความอับอาย ทั้งทางฝ่ายแพทย์และศาลก็ยังไม่ประสานงานกันเท่าที่ควร โดยเฉพาะในกรณีที่มีปัญหายุ่งยากในการชี้ชัดลงไปว่าอาชญากรเป็นผู้ป่วยทางจิตหรือไม่ในทางศาลเองก็ยังขาดวิธีการพิจารณาที่เหมาะสม ทำให้ผู้เคราะห์ร้ายไม่อาจพึ่งกฎหมาย และรัฐได้ทำให้อาชญากรรมทางเพศลอยนวลอยู่ได้ โดยเฉพาะในคาบของผู้ร้ายผู้ดี ซึ่งมีอยู่มากในสังคมปัจจุบัน

9. ความกดดันทางอารมณ์ ในปัจจุบันปัญหาด้านจิตใจและอารมณ์ได้ปรากฏชัดเจนขึ้นจากรายงานของแพทย์ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ และพบความจริงไม่น้อยที่ว่าอาชญากรรมทางเพศมีส่วนเกี่ยวข้องกับสภาพจิตใจ และความกดดันทางอารมณ์ ในขณะที่กระทำผิดและอาจเป็นปัจจัยนำไปสู่ความรุนแรงของพฤติกรรมจนถึงแก่ชีวิต โดยเกิดจากความบีบคั้นทางจิตใจตั้งแต่เยาว์วัย ที่ขาดความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา หรือมีประสบการณ์ในทางลบเกี่ยวกับทางเพศ ทำให้เที่ยวผู้หญิงและทำลายผู้หญิงทุกคน หรือเป็นสภาวะทางจิตที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ หรืออาจได้รับการกระตุ้นทางเพศจากที่อื่น ๆ เช่น จากสุรา ยาเสพติด และโอกาสอันวัย ก็เลยก่ออาชญากรรมทางเพศ หรืออาจเกิดจากความผิดปกติทางจิตหรือความแค้นจากอารมณ์ชั่ววูบ การต่อต้าน หรือเตลิดเปิดเปิง เด็กในวัยนี้ไม่น้อยที่หนีเตลิดออกจากบ้าน และจำนวนไม่น้อยที่ก่ออาชญากรรม หรือปัญหาต่าง ๆ ให้กับครอบครัว สังคม ประเทศชาติ ยังเห็นได้ว่าช่วงนี้เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต

2. ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศและ การข่มขืนกระทำชำเรา

2.1 ความหมาย

“การข่มขืน” (Rape) มีความหมายตามนิยามมิติต่าง ๆ ดังนี้

การข่มขืน โดยทั่วไปตามคำอธิบายของ ปริญญา จิตรการณที่กิจ (2534 น. 1) หมายความว่า “ข่มขืนใจ” ซึ่งหญิงนั้นไม่ได้ยินยอมหรือสมัครใจ การข่มขืนอาจกระทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นคนอื่น ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะฝ่าฝืนต่อจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจ หรือกระทำด้วยการใช้กำลังอำนาจบังคับขืนใจ

การข่มขืน ในทัศนะของจิตแพทย์ของไทย คือ อ้าง ทัศนัญชลี ให้นิยามว่า หมายถึง การร่วมเพศกับผู้หญิง โดยที่หญิงนั้นไม่ยินยอม

การข่มขืน ในทัศนะของ วิชาภรณ์ คงเจริญ นักสังคมสงเคราะห์ กล่าวว่า การข่มขืน กระทำซ้ำเรา เป็นการบังคับ ชูเชิญ เพื่อให้เกิดการร่วมประเวณีโดยปราศจากความยินยอม หรือร่วมประเวณีในภาวะที่หญิงไม่อาจขัดขืนได้ เป็นการกระทำผิดต่อร่างกายในแง่กฎหมายคือล่วงละเมิดในเนื้อตัว ร่างกายของหญิง และมองในแง่พฤติกรรมและแรงจูงใจในการกระทำแล้ว การข่มขืนกระทำซ้ำเรายังเป็นการระบายความรุนแรง เป็นการแสดงออกและแสวงหาประโยชน์จากสถานภาพความมีอำนาจที่เหนือกว่าของชาย และระบายความโกรธแค้นต่อหญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำนอกเหนือไปจากความต้องการทางเพศเพียงอย่างเดียว

การข่มขืน ตามนิยามที่ “มูลนิธิเพื่อนหญิง” ซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้ อธิบายว่า การข่มขืน คือ การสะท้อนถึงความสัมพันธ์ของอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศในรูปของผู้แข็งแรงกว่ากระทำต่อผู้กำหนดทางเพศเพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศที่ไม่สามารถหักห้ามได้ แต่เป็นการแสดงอำนาจของชายเหนือสิทธิทางร่างกายของหญิง

จากความหมายต่าง ๆ นำมาสู่ข้อสรุปค่านิยามของ “การข่มขืน” ซึ่งผู้วิจัยในฐานะนักสังคมวิทยาและนักอาชญาวิทยา ขอให้ความหมายว่า

การข่มขืน หมายถึง การล่วงละเมิดทางเพศตามกฎหมายว่าด้วยการข่มขืน ที่ชายกระทำต่อหญิงอันเป็นการแสดงอำนาจที่เหนือกว่า แก่แค้น และดูถูกเหยียดหยามไปในคราวเดียวกัน โดยเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่ผู้กระทำรู้ดีว่าตนกำลังกระทำความผิดที่ผิดทั้ง “กฎหมายและศีลธรรม”

ลักษณะของการข่มขืนกระทำซ้ำเรา

พฤติกรรมการข่มขืนกระทำซ้ำเราของอาชญากรที่ปฏิบัติต่อเหยื่อนั้น มีอยู่มากมายหลายลักษณะด้วยกัน โดยทั่วไปสามารถจำแนกลักษณะของการข่มขืนกระทำซ้ำเราได้ดังต่อไปนี้

1. จำแนกลักษณะของการข่มขืนกระทำซ้ำเราตามวัตถุประสงค์

เป็นการจำแนกโดยพิจารณาจากความต้องการของอาชญากรที่มุ่งปฏิบัติต่อเหยื่อ ซึ่งอาชญากรแต่ละคนอาจจะมีรายละเอียดด้านความต้องการที่แตกต่างกัน ดังนั้น วัตถุประสงค์จึงแตกต่างกันไปด้วยสำหรับการข่มขืนกระทำซ้ำเราเหยื่อนั้นหากจะแบ่งออกตามวัตถุประสงค์จะสามารถจำแนกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 เป็นลักษณะของอาชญากรที่อดกลั้นอารมณ์ทางเพศไว้นาน ๆ และเมื่อเกิดความต้องการที่อยากจะระบายอารมณ์ทางเพศ จึงตัดสินใจออกมาหาเหยื่อเพื่อข่มขืน อาชญากรทางเพศในลักษณะนี้ เรียกว่า เป็นอาชญากรทางเพศที่แท้จริง กล่าวคือ มีการกระทำหรือปฏิบัติเป็นประจำ (True Sex Offender)

1.2 เป็นลักษณะของอาชญากรที่มีปัญหาทางจิต และเหตุผลที่ต้องข่มขืนกระทำชำเรา ก็เพื่อต้องการเห็นถึงความเจ็บปวดของผู้อื่น บางคนจะมีลักษณะของ Sadism เข้าแทรกหรือมีลักษณะของการทารุณทางเพศ และอาจจะทำให้เหยื่อถึงแก่ชีวิตได้

1.3 เป็นลักษณะของอาชญากรที่มีวัตถุประสงค์หลัก คือ ประทุษร้ายต่อทรัพย์สินของเหยื่อ แล้วฉวยโอกาสข่มขืนเหยื่อเป็นผลพลอยได้ หรือข่มขืนเหยื่อแล้วฉวยโอกาสชิงทรัพย์ เป็นต้น

2. จำแนกลักษณะการข่มขืนกระทำชำเราตามจำนวนของผู้กระทำความผิด

เป็นการจำแนกโดยพิจารณาจากจำนวนผู้กระทำความผิดว่ามีกี่คน ซึ่งในคดีข่มขืนกระทำชำเราโดยทั่ว ๆ ไปจะพบว่าจำนวนของผู้กระทำความผิด ปรากฏอยู่ 2 ลักษณะ ดังกล่าวคือ

2.1 เป็นการข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะตัวต่อตัว (Single Rape) ซึ่งอาจจะเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา โดยที่เหยื่อไม่มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วย หรือมีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยก็ได้ และการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นนั้น อาชญากรอาจจะเคยมีความสำคัญหรือสนิทคุ้นเคยกับเหยื่อมาก่อน หรือไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยก็ได้

ในกรณีที่เหยื่อไม่มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยนั้น โดยมากการข่มขืนกระทำชำเราจะเป็นไปในลักษณะที่รุนแรง และหากเหยื่อกับอาชญากรเป็นคนที่รู้จักกันหรือเคยมีความสัมพันธ์สนิทสนมคุ้นเคยกันมาก่อนเหยื่อก็มักจะทำการต่อสู้ขัดขืนอย่างเต็มที่ จนเป็นผลให้เหยื่อได้รับอันตรายอาจจะถึงขั้นสาหัสหรือเสียชีวิตก็ได้

ส่วนกรณีที่เหยื่อมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับอาชญากรหรืออาจเรียกว่า “ผู้หญิงให้ท่า” (Victim Proneness) กล่าวคือ เหยื่ออาชญากรรมประเภทดังกล่าว มักจะมีความโน้มเอียงในทางเพศอยู่มาก ซึ่งได้แก่ หญิงที่มีอาชีพขายบริการทางเพศ พนักงานร้านอาหาร หรือ หญิงที่มีพฤติกรรมเปลี่ยนผู้ชายบ่อย ๆ เป็นต้น

2.2 เป็นการข่มขืนกระทำชำเรา ในลักษณะร่วมกันโทรมหญิง (multiple rape) หรืออาจเรียกว่า การลงแขก ซึ่งอาชญากรจะทำการลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อจนสำเร็จความใคร่ โดยอาชญากรจะประกอบด้วยผู้ชาย 2 คน หรือมากกว่านั้น และมักจะมียาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สามารถแบ่งการข่มขืนกระทำชำเราได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

- การข่มขืนคู่ (pair rape) โดยมีอาชญากรร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา 2 คน
- การข่มขืนหมู่ (group rape) โดยมีอาชญากรร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา

มากกว่า 2 คนขึ้นไป

และในการข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป มักจะปรากฏกรณีของการข่มขืนแล้วฆ่า (felony rape) อยู่บ่อยครั้ง ทั้งนี้ เนื่องจากอาชญากรต้องการปกปิดความผิด

หรือป้องกันไม่ให้เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายแจ้งความ นอกจากนี้ ยังปรากฏว่ามีอาชญากรบางรายที่ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าเหยื่อ แต่พฤติกรรมการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้น เป็นไปในลักษณะที่รุนแรงเกินกว่าเหตุ จนเป็นเหตุให้เหยื่อเสียชีวิต และสำหรับกรณีที่มีอาชญากรฆ่าเหยื่อก่อนที่จะลงมือข่มขืนกระทำชำเรา นั้น มักจะเกิดขึ้นจากการที่เหยื่อขัดขืนหรือดิ้นรนต่อสู้อาชญากร เป็นต้น

องค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ความผิดเกี่ยวกับข่มขืนกระทำชำเรา สามารถแยกพิจารณาได้ 2 ประการ คือ

1. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา อันเป็นแม่บท (ตามมาตรา 276 วรรคแรก)
2. เหตุเพิ่มโทษความผิดฐานกระทำชำเรา มีดังนี้
 - เป็นการกระทำแก่บุคคล อายุเกินกว่า 15 ปี (ตามมาตรา 276 วรรคสอง, 277 ทวิ, 277 ตรี, 281 และ 285)
 - เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงไม่เกิน 15 ปี (ตามมาตรา 277, 277 ทวิ, 277 ตรี, และ 285)
 - เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงไม่เกิน 13 ปี (ตามมาตรา 277, 277 ทวิ, 277 ตรี, และ 285)

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 วรรคแรก แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) 2550 บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่นต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท”

จากข้อความตามมาตรานี้ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ข่มขืนโดย
 - ขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ หรือ
 - ใช้กำลังประทุษร้าย หรือ
 - อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้
 - ทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น
2. กระทำชำเรา
3. ผู้อื่น
4. โดยเจตนา

องค์ประกอบที่ 1 คำว่า “ข่มขืน”

ก. ขู่เชิญด้วยประการใด ๆ การขู่เชิญนี้จะต้องกระทำในทางวาจา หรือทางร่างกายก็ได้ และไม่จำกัดเพียงจะทำร้ายร่างกายเท่านั้น อาจจะเป็นการขู่ว่าจะเปิดเผยความลับก็ได้ ซึ่งเป็นการกระทำแก่ผู้นั้นโดยตรงหรือจะกระทำต่อบุคคลอื่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้นั้นก็ได้ เช่น บุตร เป็นต้น นอกจากนั้นจะกระทำต่อทรัพย์สินก็ได้ การขู่เชิญด้วยประการใด ๆ นี้

จะกระทำโดยมีอาวุธหรือไม่ก็ได้ ถ้ามีอาวุธมาใช้ในการขู่เชิญ และเป็นอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเป็นความผิดตามวรรคสอง

ข. โดยใช้กำลังประทุษร้าย หมายความว่า ทำการประทุษร้ายแก่กาย หรือจิตใจของบุคคลไม่ว่าจะทำร้ายด้วยแรงกายภาพ หรือด้วย สิ่งอื่นใด และในความหมายรวมถึงการกระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าจะโดยใช้ยาทำให้มึนเมา สะกดจิต หรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน

ค. โดยอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หมายถึง การกระทำชำเราผู้อื่นในขณะที่ตกอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เช่น หลับไปโดยไม่รู้สีกตัว เมื่อแอบมากระทำชำเราในขณะนั้น ต้องถือว่าเป็นการข่มขืนใจ โดยอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้เพราะถ้ารู้สีกตัว ผู้นั้นก็จะไม่ยอมให้กระทำชำเราหรือ เช่น นอนป่วยอยู่ร่างกายอ่อนเพลีย หรือกรณีที่มีคนมัดมือไว้ แล้วอีกคนหนึ่งเดินทางมาพบเข้าแล้วถือโอกาสกระทำชำเราผู้นั้นเสีย ดังนั้นเป็นต้น ต้องถือว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้ที่อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ อาจเห็นได้จากการที่ผู้นั้นถูกจุดพาตระเวนแล้วข่มขืนกระทำชำเรา แม้ในตอนหลัง ๆ จะไม่ขัดขืนก็ถือว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเราโดยอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้

ง. โดยทำให้เข้าใจว่าเป็นบุคคลอื่น คือ ทำให้เข้าใจผิดคิดว่าเป็นบุคคลที่ผู้นั้น สมควรใจหรือยินยอมให้ร่วมประเวณีด้วย เช่น คิดว่าเป็นสามีภรรยาหรือคนรัก จึงไม่ขัดขืนในกรณีเช่นนี้ ต้องถือว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเราไม่ใช่เป็นการยินยอม

องค์ประกอบที่ 2 กระทำชำเรา การกระทำชำเรา นั้น กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดย การใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

องค์ประกอบที่ 3 ผู้อื่น

องค์ประกอบที่ 4 โดยเจตนา เจตนา หมายถึง การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดย การใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาที่จะ

ข่มขืนกระทำชำเรา ถ้าเจตนาเพียงแต่เอาของลับของจำเลยแต่ละ ๆ ง่ามขาอ่อนของเด็กหญิง ไม่ได้มีเจตนาจะข่มขืนกระทำชำเรา ถึงแม้ว่าสุจิจะเคลื่อนออกมาก็ควมมีความผิดฐานกระทำอนาจารเท่านั้น

2.2 ประเภทและรูปแบบ

1) การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Incest)

การห้ามทำการสมรสระหว่างสายเลือดเดียวกันเป็นข้อห้ามระดับสากลโลก ซึ่งบางสังคมลงโทษสูงสุดถึงขั้นประหารชีวิต บางรัฐในสหรัฐอเมริกาลงโทษสูงสุดถึงจำคุก 20 ปี (Herman and Hirschman, 1977, p. 735, อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544)

เวนเบิร์ก (Weinberg, 1955, อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544) พบว่า กรณีพ่อข่มขืนลูกสาวพบมากในครอบครัวที่มีลักษณะพ่อแม่เป็นใหญ่ในบ้าน ซึ่งพ่อดูแลและควบคุมสมาชิกครอบครัวอย่างเข้มงวด กรณีพี่ชายหรือน้องชายข่มขืนพี่สาว หรือน้องสาวสายเลือดเดียวกัน (Sibling Incest) แต่พ่อแม่ก็ได้จัดการห้ามปรามหรือป้องกันเมื่อเด็ก ๆ กระทำเช่นนั้น ส่วนกรณีระหว่างแม่กับลูกชายพบว่า ครอบครัวมักจะมีลักษณะแม่เป็นใหญ่ในบ้าน ซึ่งไม่มีพ่อหรือพ่อตกเป็นเบี้ยล่างยอมจำนน แต่ไม่ว่าการณีใดก็ตาม พฤติกรรมดังกล่าวได้ทำให้บทบาทของครอบครัวสับสนและสร้างคู่ต่อสู้แข่งขันขึ้นในครอบครัว ทั้งยังก่อให้เกิดความขัดแย้งในใจของเด็กเป็นมลทินติดตัว และรบกวนจิตใจสมาชิกคนอื่น ๆ ที่รู้ระแคะระคายในเรื่องนี้

กรณีที่มีความซับซ้อนรุนแรงซึ่งมูลนิธิคุ้มครองเด็กพบให้ความช่วยเหลือ คือ กรณีเด็กหญิงอายุ 12 ปี ถูกพ่อกระทำชำเราตั้งแต่อายุ 10 ปี จนตั้งครรภ์และพ่อยังบังคับให้เด็กดำเนินชีวิตกับตนทั้งในฐานะบุตรและภรรยา และในขณะที่เด็กตั้งครรภ์ได้ประมาณ 5 เดือน พ่อเด็กได้ล่วงเกินทางเพศกับน้องสาวของเด็ก ซึ่งมีอายุ 11 ปีด้วย ซึ่ง มนตรี สนิทวิชัย (2540) กล่าวว่า พ่อที่ล่วงเกินทางเพศ ต่อลูกนั้นมักจะเป็นคนที่ไม่ค่อยได้รับความเมตตาจากมารดาตั้งแต่เด็กทั้งจากครอบครัวและชุมชน จึงไม่เรียนรู้ที่จะให้ความเมตตาแก่ผู้อื่นแม้แต่ลูกชายของตนเอง เมื่อเขามีครอบครัวก็ไม่รู้ถึงบทบาทของความเป็นพ่อ ดังนั้น ความใกล้ชิดการดูแลเอาใจใส่ การร่วมทุกข์ร่วมสุขที่ให้กับลูกตั้งแต่ลูกยังเป็นทารกและขณะลูกเติบโตขึ้นไม่มีเลย ความผูกพันกับลูกจึงมีน้อย จึงเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้พ่อแสดงความก้าวร้าวล่วงเกินทางเพศลูกในไส้ของตนเองได้โดยง่าย

ฮันท์ (Hunt, 1974, อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544) กล่าวว่า เป็นความคลาดเคลื่อนที่เชื่อว่ากรณี Incest จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของชนชั้นต่ำของสังคมเท่านั้น เขา

พบว่ากรณีดังกล่าวเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในหมู่ชนชั้นสูงด้วยเช่นกัน แต่กรณีในหมู่ชนชั้นต่ำมีรายงานมากกว่า เพราะหมู่ชนชั้นสูงเก็บงำเรื่องราวน่าละอายดังกล่าวได้อย่างเงียบเชียบ

2) การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation)

ในเกือบทุกสังคมการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กทำให้เสียเด็ก เด็กเกิดความหวาดกลัว และก่อให้เกิดผลกระทบต่อความรู้สึกดีงามในความเป็นมนุษย์ มีปมด้อยติดตัวเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กหญิงมักต้องตาต้องใจ “เฒ่าต๋มหากลับ” ชายที่ชอบเด็กหญิงมักมีอายุ 40 ปีขึ้นไป และส่วนใหญ่เหยื่อมักรู้จักกับผู้ชายมาก่อน ส่วนในทางตรงกันข้าม การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กเพศเดียวกัน (Homosexual Child Molester) หรือที่รู้จักกันว่า “ตุ้ย” นั้น เด็กชายมักจะมีภาพลักษณ์ของความเยาว์วัย เป็นหนุ่ม แข็งแรง หรือหน้าตาดี ซึ่งพอดีทดแทนสิ่งที่ขาดหายไป ของผู้ชายวัยเด็กซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ผู้กระทำผิดอาจจะมีฐานะทางเศรษฐกิจดีหรือยากจน มีการศึกษาดีหรือด้อยการศึกษา ประกอบวิชาชีพใดหรือสังกัดกลุ่มพันธุ์ใดก็ตามมักเป็นผู้ที่เด็กให้ความไว้วางใจเป็นเบื้องต้นก่อนเกิดการล่วงเกินทางเพศตามมา

ข้อมูลจากมูลนิธิคุ้มครองเด็ก พบว่า เหยื่อบางรายถูกข่มขืนติดต่อกันเป็นเวลานานถึง 5 ปี และอาชญากรผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็กมากที่สุด ได้แก่ ครู พระ เณร รองลงมาคือ พ่อ ญาติ และกลุ่มสุดท้ายคือ พ่อเลี้ยง คนแปลกหน้า ตามลำดับ

3) การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape)

การข่มขืนโดยใช้กำลังประทุษร้ายหญิงอื่นที่มีไช้ภรรยาตนเกิดขึ้นบ่อยที่สุด ส่วนใหญ่เหยื่อเป็นหญิงสาวโสดอายุน้อย ส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนนักศึกษา การศึกษาในจิตวิทยาพบว่า อาชญากรเหล่านี้มักมีปมด้อย หรือข้อบกพร่องทางร่างกายและจิตใจกรณีใดกรณีหนึ่ง เช่น สมรรถภาพทางเพศมีมากหรือถดถอยอย่างรวดเร็วจึงต้องการไ้สอดหรือตรวจสอบกับเหยื่อที่ยังไม่มีประสบการณ์มากนัก นักวิเคราะห์หลายคนเชื่อว่าความตื่นเต้นพอใจจากการข่มขืนก่อให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำผิดซ้ำครั้งที่สองตามมา อย่างไรก็ตาม การข่มขืนเป็นการกระทำที่ก้าวร้าว (Aggression) และเป็นความวิปริตทางเพศที่มีความสุขจากการทรมานกายหรือใจผู้อื่น (Sadism) ซึ่งอาชญากรกระทำขึ้นเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่อ่อนแอของตนให้ดูดีขึ้น และทำให้รู้สึกว่ามีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นผู้ชนะ เป็นการทดแทนความรู้สึกพ่ายแพ้ ต่ำต้อย และปกปิดความบกพร่องแห่งบุคลิกภาพของตนไว้

นอกจากนี้ สุชีลา ตันชัยนันท์ (2535, น. 13) กล่าวถึงการข่มขืนรูปแบบต่าง ๆ ว่ารูปแบบการข่มขืนขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดยมีความเชื่อมโยงกับการกดขี่ครอบงำผู้หญิงในสังคม ซึ่งแบ่งได้กว้าง ๆ ดังนี้

1) การข่มขืนตัวต่อตัว (Single Rape) อาจเป็นการข่มขืนผู้หญิงโดยคนที่คุ้นเคยกันมาก่อนหรือไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็ได้ (ไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ, 2526)

2) การโถมหญิง (Multiple Rape) เกิดขึ้นโดยมีผู้ชายมากกว่าสองคนขึ้นไป มีการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า

3) การข่มขืนแล้วฆ่า (Felony Rape) มักเกิดในลักษณะการข่มขืนตัวต่อตัว เหตุผลที่ฆ่าเพราะต้องการปิดปาก อีกประเภทหนึ่งคือ ฆ่าแล้วข่มขืน ซึ่งมักเกิดจากการที่ผู้หญิงต่อสู้ขัดขืน

4) การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) เกิดขึ้นแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในปกครอง ในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล

5) การข่มขืนในสถานการณ์สงคราม (Rape during Wartime) พบว่าการข่มขืนเกิดขึ้นทั้งในสงครามประกาศศานา เช่น สงครามครูเสด ในสงครามปลดแอกทางชนชั้นและประชาชาติ และในสงครามแย่งอำนาจระหว่างมหาอำนาจในสงครามโลกทั้งสองครั้ง

6) การข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) เกิดขึ้นในหมู่สมาชิกของครอบครัว เช่น พ่อ-ลูกสาว ลูก-หลานสาว เป็นต้น

7) การข่มขืนในคู่สมรส (Rape within Marriage) เกิดขึ้นระหว่างคู่สมรส เช่น ในประเทศเนเธอร์แลนด์เคยมีกรณีที่สามีข่มขืนจะไม่ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ภรรยาในกรณีที่ภรรยาปฏิเสธการร่วมประเวณี หรือในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้แยกกันอยู่ชั่วคราวแต่สามีก็ยังมีสิทธิตามกฎหมายครอบครอง ในการบังคับภรรยาให้ร่วมประเวณีด้วย

8) การข่มขืนโดยกลุ่มชน (Mass Rape) เกิดขึ้นในประเทศแถบเอเชียใต้โดยเฉพาะบังกลาเทศและอินเดีย การข่มขืนในลักษณะนี้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของฝ่ายปกครองหรือกลุ่มชนที่ได้เปรียบในสังคมที่ใช้ควบคุมขบวนการเคลื่อนไหวของชาวนารับจ้าง และชาวนาไร้ที่ดินทำกินที่ต่อรองเรื่องสิทธิผลประโยชน์ของตน รูปแบบที่เกิดขึ้นคือ ผู้หญิงทุกคนในชุมชนนั้นจะถูกข่มขืนโดยผู้ชายที่ถูกเกณฑ์มาจากหมู่บ้านอื่น

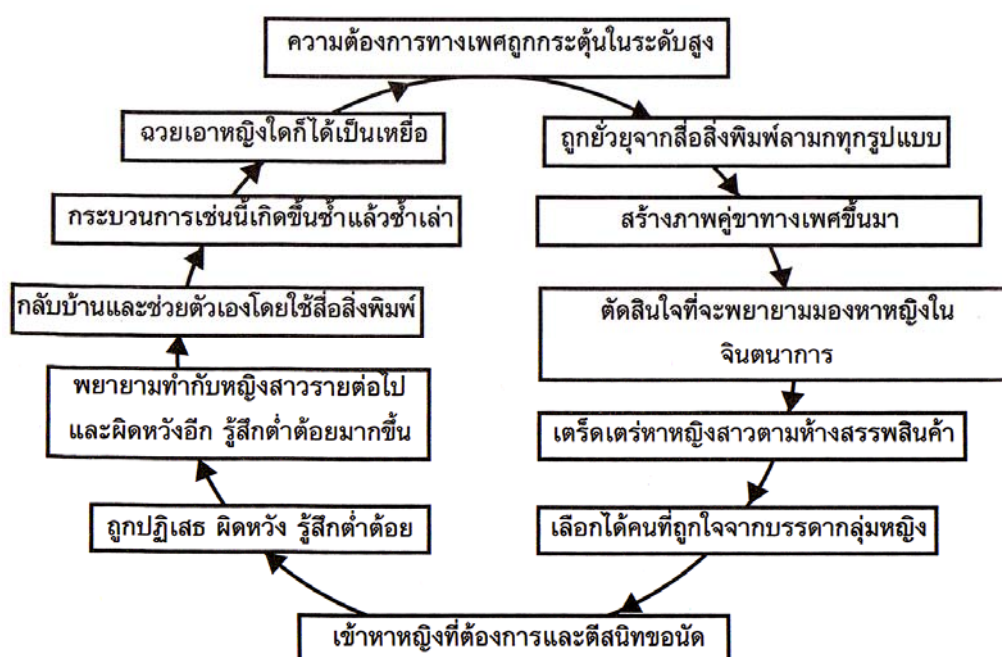
2.3 ลักษณะของผู้กระทำผิดทางเพศ

อาชญากรหรือผู้ประพฤติเบี่ยงเบนเกี่ยวกับเรื่องเพศทั้งหลายที่มีได้เสพยาบ้า หรือยาเสพติดอื่นใดก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพราะฤทธิ์ยา มักมีบุคลิกภาพเป็นคนอ่อนไหว เจ้าอารมณ์ และมีราคาจิตใจแรง คิดเพื่อฝัน ไม่อยู่ในโลกของความจริง ติดข้องในจินตนาการว่าตนเป็นผู้แสดงบทบาทของเจ้าบ่าว หรือชายหนุ่มเจ้าสำราญ (เพลย์บอย) ไฟแรงสูงซึ่งทำให้เกิดความอีก

เดิม ตื่นเต้น และเป็นฉากที่นำไปสู่การล่องละเมิดเหยื่อที่หมายปอง หรือที่พบเห็นได้โดยง่ายโดย
วงจรของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีลักษณะ ดังนี้

ภาพที่ 2.2

วงจรของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

มาแชล และ วีเวอร์ (Ken Marshall and Pual Weaver, 1991. p. 434, อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544) ได้แสดงให้เห็นขั้นตอนของพฤติกรรมอาชญากรที่ล่องละเมิดทางเพศต่อเด็กไว้ดังนี้

1. อาชญากรจะมีแรงจูงใจบางประการที่ทำให้อยากล่องละเมิดทางเพศต่อเด็ก เนื่องจาก

- เด็กเป็นเหยื่อที่อ่อนแอที่สุด ซึ่งง่ายต่อการถูกคุกคาม
- การล่องละเมิดทางเพศต่อเด็กที่อ่อนแอกว่า ทำให้อาชญากรรู้สึกที่ตนเข้มแข็งกว่าเหยื่อ เป็นการปกปิด ทดแทนความรู้สึกด้อย หรือบุคลิกภาพด้อยของตนเอง
- ได้รับค่านิยมที่ผิดว่าเด็กช่วยเสริมพลังทางเพศของตน
- อาชญากรค่อนข้างมั่นใจว่าเด็กบริสุทธิ์จากเชื้อเอ็ดส์ว่าการเที่ยวโสเภณี ซึ่งมีความเสี่ยงมากกว่า

2. อาชญากรมีความรู้สึกเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ในระดับต่ำ มีโครงสร้างคุณธรรมจริยธรรมภายในใจต่ำ และมีมาตรฐานทางศีลธรรมอยู่ในระดับต่ำ หรืออาจถูกครอบงำด้วยฤทธิ์ของสุรา ยาเสพติด

3. อาชญากรต้องการเตรียมการหรือแน่ใจว่าได้จัดการสภาพแวดล้อมบางประการอันอาจเป็นอุปสรรคภายนอก จนแน่ใจว่าจะกระทำการได้สำเร็จ

4. อาชญากรจะต้องเอาชนะต่อการขัดขืนของเด็ก สยบเด็กให้ยอมตามด้วยการข่มขู่คุกคามอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตามผลของการศึกษาวิจัยที่ทำกันมาแล้วในต่างประเทศ ได้มีการสรุปลักษณะทั่วไปของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศดังนี้ (Karpman Benjamin, 1962, อ้างถึงใน สุรพล ศิริวงศ์, 2531, น. 12)

1. เซาว์ปัญญา (Intelligence) นักวิจัยส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าผู้กระทำเกี่ยวกับเพศโดยทั่ว ๆ ไป มีเซาว์ปัญญาปานกลาง คือ เท่ากับคนธรรมดาสามัญทั่วไป

2. การศึกษา (Education) ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดมีความรู้แค่ประถมศึกษาที่ได้รับการศึกษาสูง ๆ ก็มีแต่น้อยมาก

3. อาชีพ (Occupation) ส่วนใหญ่ของผู้กระทำผิดเป็นพวกกรรมกร หรือคนงานที่ไม่ได้ใช้ฝีมือ

4. การมีครอบครัว (Marital status) ผู้กระทำผิดประเภทนี้มักเป็นคนโสด นอกจากกรณีการนำอวัยวะสืบพันธุ์ออกแสดงในที่เปิดเผย (Exhibitionism) เท่านั้นที่เกี่ยวกับคนมีครอบครัวแล้วมาก

5. อายุ (Age) ตามผลการวิจัย นักวิจัยหลายคนพบว่าอายุของผู้กระทำความผิดมักจะสูงกว่า 30 ปีขึ้นไป แต่อีกหลายคนค้นพบว่าต่ำกว่า 30 ปี ที่มีความเห็นตรงกันก็คือการข่มขืนโดยใช้กำลังและการนำอวัยวะสืบพันธุ์ออกแสดงในที่เปิดเผยมักเกิดกับคนหนุ่ม ส่วนคนสูงอายุมักทำผิดเกี่ยวกับเด็ก รวมทั้งการกระทำชำเราระหว่างเพศเดียวกัน (Sodomy)

6. เพศ (Sex) ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นชาย ที่เป็นหญิงมีน้อยมาก ถ้ามีก็เป็นความผิดประเภทโสเภณี

7. บุคลิกภาพ (Personality) นักวิจัยต่างมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ มักจะเป็นบุคคลที่ค่อนข้างขี้อาย และไม่ก้าวหน้าในด้านรูปร่างไม่อาจบอกได้ว่าจะต้องมีลักษณะอย่างไร แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่คือ ผู้กระทำผิดประเภทนี้มักจะมี ความผิดปกติทางจิตไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

2.4 เหยื่อ

“อาชญากรรมทางเพศ” (Sex Crime) หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะฝ่าฝืนจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจ หรือกระทำด้วยการใช้กำลังอำนาจบังคับขืนใจ เรียกว่าเป็น การข่มขืน (Rape) ซึ่งเรียกชื่อแตกต่างกัน ตามแต่กลุ่มผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกันหรือการข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) การข่มขืนคู่สมรส (Marital Rape) การข่มขืนด้วยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation) และการฆ่าข่มขืน (Felony Rape) พฤติกรรมเหล่านี้อาจกระทำตามลำพัง หรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เรียกว่าเป็นการข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single Rape) หรือการโหมหนุม (Group Rape)

“เหยื่ออาชญากรรม” (Crime Victim) ตามที่ Black Law Dictionary ได้อธิบายไว้ หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำอาญาหรือละเมิดขณะที่ภาษากฎหมายเรียกเหยื่ออาชญากรรมว่า “ผู้เสียหาย” ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ให้นิยามศัพท์คำว่า “ผู้เสียหาย” ไว้ว่า หมายความว่าบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 4, 5, 6

ดังนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์ “เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ” (Sex Crime Victim) ว่า หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหาย เดือดร้อน ทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งอาชญากรรมทางเพศที่ทำการศึกษาในครั้งนี้คือ การล่วงละเมิดทางเพศโดยการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง

ประเภทของเหยื่อ

ชาร์เฟอร์ (อ้างถึงใน อรรถนพ ชูบำรุง และ ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538, น. 51-53) ได้แบ่งเหยื่ออาชญากรรมออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated Victim) หรือเหยื่อบริสุทธิ์ คือเหยื่อที่ไม่มีความสัมพันธ์แต่ประการใดกับอาชญากรเป็นเพียงผู้รับเคราะห์กรรมจากอาชญากรรมเท่านั้น ทุกคนในสังคมอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ ทุกคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่จะเป็นเหยื่อเมื่อไรก็ได้ไม่จำเป็นว่าจะเคยมีความสัมพันธ์กับอาชญากรมาก่อน ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการธนาคารที่มีความสัมพันธ์กับคนร้ายปล้นธนาคาร หรือเจ้าของร้านที่ถูกคนร้ายเข้าไปลักทรัพย์ในบ้าน เป็นต้น

2. เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Provocative Victim) คือ เหยื่อที่ได้กระทำบางอย่างเป็นการขัดใจแก่อาชญากร เมื่ออาชญากรได้รับการยั่วยุ ส่งเสริมก็ลงมือทำร้ายเหยื่อ ถือได้ว่าเหยื่อเป็นลงมือกระทำก่อน ตัวอย่างเช่น เหยื่อละเมิดคำมั่นสัญญา แสดงการดูแคลน หรือมีคนรักใหม่ เป็นต้น การกระทำของเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าวอาจบันดาลให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมได้ทันที เหยื่อประเภทนี้จึงควรจะมีการมีความรับผิดชอบอย่างมาก

3. เหยื่อที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitative Victim) คือ เหยื่อที่มีได้ทำสิ่งใดอันเป็นพิเศษแก่อาชญากร แต่พฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อกลับส่งเสริม ล่อใจ หรือจูงใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ ตัวอย่างเช่น หญิงสาวเดินคนเดียวในที่เปลี่ยวยามค่ำคืน เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรไตร่ตรองได้ว่าเป็นการเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เหยื่อจึงควรมีความรับผิดชอบบ้างตามสมควร หากอาชญากรรมเกิดขึ้น

4. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (Biologically Weak Victim) คือเหยื่อที่มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้อาชญากรมีความคิดที่จะทำร้าย ได้แก่ เด็ก คนชรา ผู้หญิง ผู้ไร้ความสามารถ คนวิกลจริต ฯลฯ กลุ่มบุคคลดังกล่าวเป็นกลุ่มที่ง่ายแก่การตกเป็นเหยื่อ ลักษณะดังกล่าวของเหยื่อจะส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมก็จริงอยู่ แต่เหยื่อเช่นนี้ไม่ควรมีความรับผิดชอบต่อความผิดแต่ประการใด กลุ่มบุคคลดังกล่าวโดยปกติย่อมตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่ายอยู่แล้วในทุกสังคม เป็นความรับผิดชอบของรัฐที่จะต้องคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัย และป้องกันการตกเป็นเหยื่อของคนกลุ่มนี้

5. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (Socially Weak Victim) คือ เหยื่อที่มักมิได้รับการยอมรับว่าเป็นสมาชิกอย่างเต็มภาคภูมิของชุมชน ได้แก่ พวกอพยพเข้ามาใหม่ พวกนับถือศาสนาบางนิกาย และชนกลุ่มน้อย เป็นกลุ่มที่อยู่ในฐานะที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพวกอาชญากรเมื่อไรก็ได้ จึงสมควรได้รับความตำหนิ อาชญากรและสังคมควรจะร่วมรับผิดชอบต่อความผิดที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุที่ปฏิบัติด้วยลำเอียงต่อพวกเขา

6. ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (Self-Victimizing Victim) คือเหยื่อที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของตนเอง หรืออาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อหรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (Victimless Crime or Crime without Victim) โดยปกติการเกิดอาชญากรรมจะประกอบไปด้วยอาชญากรฝ่ายหนึ่ง กับเหยื่อหรือผู้เสียหายอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่อของตนเองนี้คืออาชญากรรมบางอย่างที่เหยื่อและอาชญากรเป็นคน ๆ เดียวกัน เช่น การเสพยาเสพติด การทำแท้ง การเล่นพนันในบางสังคมที่กำหนดว่าเป็นกระทำผิดกฎหมาย เป็นต้น อาชญากรประเภทนี้เป็นผู้แสดงบทบาทสองบทบาทไปพร้อมกัน คือ บทบาทอาชญากรและบทบาทของเหยื่อ ในกรณีเช่นนี้ไม่ต้องมีใครมาแบ่งความรับผิดชอบร่วมด้วย

7. เหยื่อการเมือง (Political Victim) คือ เหยื่อที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผู้ที่เป็นปรปักษ์ในทางการเมือง แต่ไม่รวมถึงพวกนักปฏิวัติที่ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตนแต่ประสบความพ่ายแพ้ จัดว่าเป็นอาชญากรรมการเมืองมิได้เป็นเหยื่อการเมืองโดยนัยที่กล่าวมาถึงนี้ สำหรับเหยื่อการเมือง คือ บุคลากรที่เป็นคู่แข่งในการรณรงค์เพื่อตำแหน่งที่มีอำนาจแต่ถูกฝ่ายที่มีอำนาจอยู่ก่อนแล้วจะจงว่าเป็นผู้ที่กระทำความผิดหรืออาชญากรรม แต่ถ้ามองในแง่มุมมองศีลธรรมแล้วเขาก็คือเหยื่อประเภทหนึ่ง ความหมายดังกล่าวรวมถึงประชาชนผู้ตกเป็นเหยื่อในเหตุการณ์จลาจลทางการเมือง เช่น ประชาชนผู้บาดเจ็บล้มตายในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม อาจพิจารณาเหยื่ออาชญากรรมจากการตกเป็นเหยื่อโดยตรง หรือโดยทางอ้อมจากอาชญากรรมได้อีกทางหนึ่ง ดังที่ สุดสงวน สุธีสร (2534, น. 1) ได้จัดจำแนกเหยื่ออาชญากรรมเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ โดยผู้วิจัยขออธิบายความเพิ่มเติมในบางประเด็น ดังนี้

1. ผู้เสียหาย หรือเหยื่อโดยตรง (Direct Victim) คือ ผู้ที่ถูกล่วงละเมิด และได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดกฎหมายนั้น

2. ผู้เสียหาย หรือเหยื่อโดยอ้อม (Indirect Victim) คือ บุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าการกระทำนั้นจะมีได้เกิดขึ้นกับเขาโดยตรง ได้แก่

ก. ครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ใกล้ชิดของเหยื่ออาชญากรรมตลอดจนแวดวงผู้เกี่ยวข้องกับชีวิตและการทำงานของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านจิตใจและทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากญาติพี่น้องผู้ใกล้ชิดอันเป็นที่รักของตนบังเอิญตกเป็นเหยื่อโดยตรงของอาชญากรรม ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ต้องได้รับทุกขเวทนาอันเกิดจากอาชญากรรมดังกล่าวไปแล้ว ตัวอย่างเช่น มารดาที่ต้องสูญเสียบุตรสาวซึ่งถูกอาชญากรรมข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าทิ้งเป็นต้น

ข. พยานผู้เห็นเหตุการณ์ หรือประจักษ์พยานซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุ

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือพลเมืองดีผู้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่อาชญากรรมกระทำการล่วงละเมิดต่อเหยื่ออาชญากรรมในกรณีใดกรณีหนึ่งโดยบังเอิญและยินยอมที่จะช่วยเหลือทางราชการ โดยการให้การหรือเบิกความเป็นพยาน อย่างไรก็ตามพยานกลุ่มดังกล่าวก็จะต้องได้รับความเดือดร้อน รำคาญ และเสียเวลาตามสมควรในการดังกล่าวจนกว่าคดีจะเสร็จสิ้นลง หรือบางครั้งอาจต้องเสี่ยงอันตรายต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน เนื่องจากการถูกขู่ฆ่าหรือทำร้ายในคดีอาชญากรรมบ้างคดีอีกด้วย

ค. ประชาชน สังคม ชุมชน ที่ถูกล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ เป็นเหยื่อกลุ่มใหญ่ที่ต้องประสบกับความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในฐานะสมาชิกของสังคมที่เต็มไปด้วยอาชญากรรม อันเป็นผลกระทบทางอ้อมอยู่ตลอดเวลา โดยไม่อาจคาดเดาได้ว่าตนและครอบครัวจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมบ้างในวันใดวันหนึ่ง

เหตุเพิ่มโทษความผิดเกี่ยวกับข่มขืนกระทำชำเรา

เหตุเพิ่มโทษความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราใน 3 กรณี คือ

- การกระทำแก่บุคคลอายุเกินกว่า 15 ปี
- การกระทำแก่เด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี
- การกระทำแก่เด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี

ทั้ง 3 ประการนี้ กฎหมายได้วางเหตุที่สามารถเพิ่มโทษไว้ ถ้าหากผู้กระทำผิดกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ตาม ดังต่อไปนี้

1. เป็นเหตุให้ผู้ถูกรับอันตรายสาหัส
2. เป็นเหตุให้ผู้ถูกรับถึงแก่ความตาย
3. โดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด
4. โดยใช้อาวุธปืนกับวัตถุระเบิด
5. โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง
6. โดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเป็นเหตุให้ผู้ถูกรับอันตรายสาหัส
7. โดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเป็นเหตุให้ผู้ถูกรับถึงแก่ความตาย
8. โดยใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส
9. โดยใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเป็นเหตุให้ผู้ถูกรับถึงแก่ความตาย
10. โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง เป็นเหตุให้ผู้ถูกรับอันตรายสาหัส
11. โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงเป็นเหตุให้ผู้ถูกรับถึงแก่ความตาย
12. โดยใช้อาวุธ (อาวุธอะไรก็ได้ซึ่งมิใช่เฉพาะปืนหรือวัตถุระเบิดเท่านั้น) เฉพาะกรณีกระทำชำเราแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี และไม่เกิน 13 ปี เท่านั้น
13. กระทำแก่ผู้สืบสันดาน
14. กระทำแก่ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล
15. กระทำแก่ผู้ที่อยู่ในความปกครอง

16. กระทำแก่ผู้ที่อยู่ในความพิทักษ์

17. กระทำแก่ผู้ที่อยู่ในความอนุบาล

คำว่า “อันตรายสาหัส” ได้แก่ อันตรายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 คือ

(1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียอวัยวะประสาท

(2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถสืบพันธุ์

(3) เสียแขนขา มือเท้า นิ้ว หรืออวัยวะอื่นใด

(4) หน้าเสียโฉมอย่างติดตัว

(5) แท้งลูก

(6) จิตพิการอย่างติดตัว

(7) ทุพพลภาพ หรือเจ็บป่วยเรื้อรัง ซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต

(8) ทุพพลภาพ หรือเจ็บป่วยด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวันหรือจนประกอบ

กรณีก็อาจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน

เหตุพิเศษ

เหตุพิเศษในความผิดเกี่ยวกับข่มขืนกระทำชำเรา มี 2 กรณี คือ

1. กรณีเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกินกว่า 15 ปี เป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้า

1.1 มิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล

1.2 ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย

1.3 มิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลดังระบุในมาตรา 285 ได้แก่

- ผู้สืบสันดาน
- ศิษย์อยู่ในความดูแล
- ศิษย์อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ
- ผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์หรือความอนุบาล

2. กรณีเป็นการกระทำแก่เด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี แต่ยังไม่เกิน 15 ปี โดยเด็กหญิงนั้น

ยินยอมภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและหญิงนั้นสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสกัน ระหว่างผู้กระทำผิดรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยผู้กระทำความผิดนั้นไป (ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277)

3. การกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในเรือนจำกลางบางขวาง

สถิติ

ปัจจุบัน เรือนจำกลางบางขวาง ได้ควบคุมตัวผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 241 คน ณ วันที่ (ที่มา: ฝ่ายทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง)

ลักษณะ และรูปแบบการกระทำผิด

อํารง ทัศนัญชลี และคณะ ได้ทำการศึกษา “สาเหตุและปัญหาสุขภาพจิตของผู้กระทำผิดคดีข่มขืน-ชำเรา” เมื่อ ปี 2532 โดยศึกษาจากผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 40 คน พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-33 ปี ร้อยละ 50 เป็นโสด ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม และมีรายได้ต่ำกว่า 1,500 บาทต่อเดือน มูลเหตุจูงใจในการข่มขืน-ชำเรา พบว่า ร้อยละ 40 เพื่อปกปิดความจริงที่เกิดขึ้น เนื่องจากฝ่ายหญิง รู้จักร้อยละ 37.5 ทำร้ายร่างกายแล้วข่มขืน-ชำเรา ร้อยละ 35 เมาสุราควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และร้อยละ 20 ข่มขืนเด็ก สำหรับช่วงเวลาที่เกิดเหตุ พบว่าร้อยละ 55 เกิดเหตุในเวลากลางวัน ร้อยละ 45 เกิดเหตุในเวลากลางคืน ผู้กระทำผิดร้อยละ 35 รู้จักสนิทสนมกับผู้ตาย ร้อยละ 50 ใช้อาวุธทำร้ายร่างกายหลังกระทำผิดแล้ว ส่วนใหญ่รู้สึกสงสารผู้เสียหาย และเข้าใจว่าตนเองไม่มีปัญหาทางเพศ ร้อยละ 42.5 มีปัญหาด้านสุขภาพจิต ส่วนใหญ่มีความผิดปกติในบุคลิกภาพ และนอกจากนี้ยังพบว่าผู้ต้องขังคดีข่มขืน-ชำเรา มีปัญหาสุขภาพจิตสูงกว่าประชากรทั่วไป (2528, น. 37-41)

กรณีศึกษา

ประวัติส่วนตัว

นช. ก (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 42 ปี อายุขณะกระทำผิด 30 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เคยอุปสมบทแล้ว อาชีพก่อนต้องโทษ ประกอบอาชีพรับจ้าง รายได้ประมาณเดือนละ 3,000 บาท สถานภาพสมรส โสด อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ตลอด มีพี่น้อง 4 คน นช. เป็นคนที่ 2

ประวัติทางคดี

คดี ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อชีวิต กำหนดโทษ ตลอดชีวิต ต้องโทษในเรือนจำมาแล้ว 12 ปี

พฤติการณ์กระทำความผิด (ที่มา : สำเนาคำพิพากษา)

เหตุเกิดเวลากลางคืน ก่อนเที่ยง จำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน คือ จำเลยข่มขืนกระทำชำเรา “เหยื่อ” ซึ่งมีโชภริยาของจำเลยโดยใช้กำลังประทุษร้ายขู่ดคร่า “เหยื่อ” ไปกลางทุ่ง แล้วกดปล้ำข่มขืนกระทำชำเรา “เหยื่อ” จนสำเร็จความใคร่หลายครั้ง โดย “เหยื่อ” อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หลังจากนั้นจำเลยได้ใช้มือบีบคอ “เหยื่อ” และกดลงกับพื้นโดยเจตนาฆ่า เป็นเหตุให้ “เหยื่อ” ถึงแก่ความตาย เพื่อปกปิดความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่จำเลยได้กระทำความดังกล่าว เหตุทั้งหมดเกิดที่ตำบลกกโก อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276, 288, 289, 91

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก, 288, 289 (7) ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานข่มขืนกระทำชำเราจำคุก 20 ปี ฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดของตน ให้ประหารชีวิตเมื่อศาลลงโทษประหารชีวิตในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดของตนแล้วจึงไม่อาจนำโทษจำคุกในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามารวมเข้าอีก จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 52 (2) คงจำคุกตลอดชีวิต

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า เมื่อคืนวันที่ 3 มีนาคม 2539 “เหยื่อ” ผู้ตายร่วรงอยู่กับจำเลยในงานฉลองผ้าป่าที่วัดกกโก ตำบลกกโก อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี จนถึงเวลาประมาณ 24 นาฬิกา ต่อมาวันที่ 5 มีนาคม 2539 เวลาประมาณ 9 นาฬิกา พยาน พบศพผู้ตายอยู่ในดงสะแกกลางทุ่งนา ตำบลกกโก อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี จึงแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจ พันตำรวจโทพรชัย พวงทอง พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลพบุรีได้ไปที่เกิดเหตุ ทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุและแผนที่สังเขป แสดงสถานที่เกิดเหตุ ตามเอกสารหมายเลข จ.4 กับส่งศพผู้ตายไปตรวจพิสูจน์ที่สถาบันนิติเวชวิทยา กรมตำรวจ ซึ่งปรากฏผลว่าผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะกระตุกสันหลังระดับคอหักเคลื่อน สันนิษฐานว่าถูกหักคอ ตามรายงานการตรวจศพเอกสารหมายเลข จ.10 เจ้าพนักงานตำรวจได้ติดตามตัวจำเลยมาทำการสอบสวนเพราะมีพยานเห็นจำเลยอยู่กับผู้ตายก่อนเกิดเหตุ จำเลยให้

การรับสารภาพว่าได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายและฆ่าผู้ตาย เจ้าพนักงานตำรวจจึงจับจำเลยและบันทึกคำให้การรับสารภาพของจำเลยไว้ ตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมายเลข จ.1, จ.3 ขึ้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพว่าได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายและฆ่าผู้ตาย ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.6 และนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพให้เจ้าพนักงานตำรวจถ่ายภาพไว้ ตามบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพเอกสารหมายเลข จ.7 พร้อมภาพถ่าย ต่อมาพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาเพิ่มเติมแก่จำเลยว่า ฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดและเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่ตนได้กระทำไว้ จำเลยให้การรับสารภาพตามเอกสารหมายเลข จ.8 จ.9

จำเลยไม่สืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว ที่จำเลยอุทธรณ์ว่า พยานหลักฐานโจทก์รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้ตายถูกคนร้ายฆ่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง และโจทก์มีพยานเบิกความว่า พยานทั้งสองเห็นจำเลยกับผู้ตายร่วมอยู่ด้วยกันในงานฉลองผ้าป่าที่วัดกกโกจนถึงเวลาประมาณ 24 นาฬิกา ของวันที่ 3 มีนาคม 2539 ต่อมาเช้าวันที่ 5 เดือนเดียวกัน พยาน ออกตามหาผู้ตายเพราะผิดสังเกตที่ไม่เห็นผู้ตายออกทำงานรับจ้างเลี้ยงวัวตามปกติ และพบศพผู้ตายอยู่ในดงสะแกกลางทุ่งนา ซึ่งตรงกับคำเบิกความของจำเลยตำรวจไซว อ้วนแก้ว และพันตำรวจโทพรชัย พวงทอง พยานโจทก์ ที่ว่าเจ้าพนักงานตำรวจได้รับแจ้งเหตุในวันที่ 5 มีนาคม 2539 และออกติดตามจำเลยมาสอบถามในวันเดียวกัน เพราะมีชาวบ้านยืนยันว่าเห็นจำเลยอยู่กับผู้ตายในงานฉลองผ้าป่าที่วัดกกโกก่อนเกิดเหตุ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยอยู่กับผู้ตายในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุในเวลาใกล้เคียงกับเวลาเกิดเหตุ ปรากฏตามคำเบิกความของจำเลยตำรวจไซวต่อมาว่า พยานกับพวกไปพบจำเลย จำเลยให้การรับสารภาพว่าได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายและฆ่าผู้ตาย พยานกับพวกจึงจับจำเลยและบันทึกคำให้การรับสารภาพของจำเลยไว้ ตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมายเลข จ.1 หลังจากนั้นจำเลยได้นำพยานกับพวกไปยึดเสื้อผ้าที่จำเลยใส่ในวันเกิดเหตุเป็นหลักฐานประกอบคดี ตามบันทึกการตรวจค้นเอกสารหมายเลข จ.2 อันเป็นการให้การรับสารภาพก่อนมีการจับกุมและแจ้งข้อหาแก่จำเลย เมื่อจำเลยถูกนำตัวไปถึงสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลพบุรี จำเลยก็ยืนยันให้การรับสารภาพตามบันทึกคำรับสารภาพของผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.3 ในชั้นสอบสวนจำเลยก็ให้การรับสารภาพตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.6 จ.8 จ.9 และนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพให้เจ้าพนักงานตำรวจถ่ายภาพไว้ตามบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพเอกสารหมายเลข จ.7 พร้อมภาพถ่าย โดยพันตำรวจโทพรชัยเบิกความยืนยันว่า จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจ และปรากฏตามรายงานการตรวจศพเอกสารหมายเลข จ.10 ว่าผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะกระตุกสันหลังระดับคอหักเคลื่อน สันนิษฐานว่าถูกหักคอ ซึ่งสอดคล้องกับ

คำให้การรับสารภาพของจำเลยชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.6 ที่ระบุว่าจำเลยใช้มือบีบคอผู้ตายจนแน่นิ่ง ในชั้นพิจารณาจำเลยให้การรับสารภาพตลอดมา แม้ในวันที่คดีเสร็จการพิจารณา นอกจากจำเลยจะแถลงว่าไม่สืบพยานแล้ว จำเลยยังแถลงยืนยันว่าได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายและฆ่าผู้ตาย พยานหลักฐานโจทก์ดังกล่าวเมื่อรับฟังประกอบคำรับสารภาพของจำเลยจึงเชื่อได้ว่าจำเลยกระทำความผิดจริงตามฟ้อง ส่วนผลการตรวจพิสูจน์ศพผู้ตายของแพทย์ตามรายงานการตรวจศพเอกสารหมายเลข จ.10 ที่ระบุว่าเยื่อช่องคลอดปกติ ไม่มีตัวอสุจิและส่วนของน้ำอสุจิในช่องคลอด และไม่พบเนื้อมนุษย์ในเล็บมือของผู้ตายนั้น เห็นว่า ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.6 ปรากฏว่าจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนว่าจำเลยเคยร่วมประเวณีกับผู้ตายมาก่อน การที่ไม่พบความผิดปกติที่เยื่อช่องคลอดผู้ตาย จึงไม่ถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติ ตามคำเบิกความของนายสัมฤทธิ์พยานโจทก์ได้ความว่าคืนเกิดเหตุผู้ตายเมาสุราซึ่งอาจเป็นให้ผู้ตายไม่อยู่ในฐานะที่มีกำลังขจัดขึ้นและใช้เล็บข่วนทำร้ายจำเลย ส่วนการไม่พบตัวอสุจิและน้ำอสุจิในช่องคลอดของผู้ตายก็มีได้หมายความว่าจำเลยไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตาย ทั้งนายสัมฤทธิ์และนางลออพยานโจทก์ต่างก็เบิกความว่า ศพผู้ตายนอนหงาย ท่อนล่างเปลือย ซึ่งน่าเชื่อว่าผู้ตายถูกข่มขืนกระทำชำเราจริง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตลอดมา รายงานการตรวจศพตามเอกสารหมายเลข จ.10 ดังกล่าวจึงไม่ทำให้น้ำหนักของพยานหลักฐานโจทก์เสียไป ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยมานั้น ชอบแล้ว อุทธรณ์จำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อํารง ทศนาญชลี และคณะ (2532, น. 37-41) ได้ทำการศึกษา “สาเหตุและปัญหาสุขภาพจิตของผู้กระทำผิดคดีข่มขืน-ฆ่า” โดยศึกษาจากผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางบางขวาง นนทบุรี จำนวน 40 คน พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-33 ปี ร้อยละ 50 เป็นโสด ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม และมีรายได้ต่ำกว่า 1,500 บาทต่อเดือน มวลเหตุสนใจในการข่มขืน-ฆ่า พบว่า ร้อยละ 40 เพื่อปกปิดความจริงที่เกิดขึ้น เนื่องจากฝ่ายหญิง รู้จักร้อยละ 37.5 ทำร้ายร่างกายแล้วข่มขืน-ฆ่า ร้อยละ 35 เมาสุราควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และร้อยละ 20 ข่มขืนเด็ก สำหรับช่วงเวลาที่เกิดเหตุ พบว่าร้อยละ 55 เกิดเหตุในเวลากลางวัน ร้อยละ 45 เกิดเหตุในเวลากลางคืน ผู้กระทำผิดร้อยละ 35 รู้จักสนิทสนมกับผู้ตาย ร้อยละ 50 ใช้อาวุธทำร้ายร่างกายหลังกระทำผิดแล้ว ส่วนใหญ่รู้สึกสงสารผู้เสียหาย และเข้าใจว่าตนเองไม่มีปัญหาทางเพศ ร้อยละ 42.5 มีปัญหาด้านสุขภาพจิต ส่วนใหญ่มีความผิดปกติในบุคลิกภาพ และนอกจากนี้ยังพบว่าผู้ต้องขังคดีข่มขืนฆ่า มีปัญหาสุขภาพจิตสูงกว่าประชากรทั่วไป

สมชาย อินโต (2536, น. 1-3) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมทางเพศ ประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า การมีเพื่อนที่เคยข่มขืนหญิงอื่น การถูกจับกุมคดีทางเพศ ความถี่ในการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองและการดื่มสุราขณะกระทำผิด ทำให้การข่มขืนกระทำชำเราที่มีความรุนแรงมากขึ้น

การมีเพื่อนสนิทที่เพียวหญิงบริการ และชักชวนให้กระทำชำเรา ทำให้การข่มขืนกระทำชำเราที่มีความรุนแรงมากขึ้น

การรับการบอกเล่าประสบการณ์ทางเพศจากหญิงโสเภณี รุ่มพี เพื่อน ๆ คนเฝ้าสถานบริการและคนขับจักรยานยนต์รับจ้าง ทำให้การข่มขืนกระทำชำเราที่มีความรุนแรงมากขึ้น

การทำงานด้วยกัน รู้จักกันผิวเผิน อยู่บ้านใกล้ ๆ กัน อยู่บ้านเดียวกันและเป็นคนที่ผู้กระทำผิดเกลียดชัง ทำให้การข่มขืนกระทำชำเราที่มีความรุนแรงมากขึ้น นอกจากนี้ยัง พบว่า การถูกเหยียดหยามผู้ชาย

การระบายความต้องการทางเพศ ทำการยั่วยวนใส่ชุดนอนโปร่งบาง และใส่เสื้อผ้าเปิดเผยเห็นสัดส่วน ทำให้การข่มขืนกระทำชำเราที่มีความรุนแรงมากขึ้น

สุธี สีนํ้าเงิน (2541, น. 1-2) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจกระทำ ความผิดทางเพศ ในคดีข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังชายในเรือนจำเขตกรุงเทพมหานคร และบริเวณพล พบว่า ลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง มีอายุขณะกระทำผิดต่ำกว่า 25 ปี มีระดับการศึกษาระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ระหว่าง 2,001-5,000 บาทต่อเดือน และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50 มีรอยสักบนร่างกาย ลักษณะการตัดสินใจกระทำผิดโดยภาวะอารมณ์แวดล้อม ส่วนใหญ่กระทำผิดโดยสันดาน มีความรู้จำคุ้นเคยกับสถานที่กระทำผิดเป็นอย่างดี กระทำผิดใกล้กับที่ตนเองพักอาศัย ไม่ใช่อาชญา ประกอบการกระทำผิด แต่จะใช้คำพูดหวานล่อหลอกผู้เสียหาย และมีความสัมพันธ์หรือรู้จักคุ้นเคยกับผู้เสียหายมาก่อน ลักษณะการตัดสินใจกระทำผิดโดยเกณฑ์และบรรทัดฐาน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้เฝ้าหมาย และเชื่อว่าตนเองจะรอดพ้นจากการถูกจับกุม ภายหลังจากกระทำผิดลักษณะการตัดสินใจกระทำผิดโดยเทคนิควิธีการ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเคยศึกษาหรือเรียนรู้วิธีการกระทำผิดมาก่อน แต่จะคิดวิธีการกระทำผิดเอาเองทั้งหมด

เอกภพ อินทวิวัฒน์ (2541, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมทางเพศ ศึกษาเฉพาะผู้ต้องขัง คดีข่มขืนกระทำชำเรา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์แวดล้อม วิธีการกระทำผิด ความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมทางเพศ ประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเราและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์แวดล้อม วิธีการกระทำผิดกับความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมทางเพศ ประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มตัวอย่าง

คือ ผู้ต้องขังชายที่กระทำความผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลาง 6 แห่ง คือ เรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางบางขวาง เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา เรือนจำกลางสมุทรปราการ เรือนจำกลางนครปฐม และเรือนจำกลางพิษณุโลกจำนวน 300 คนการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) และแสดงผลโดยการบรรยาย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถาม 2 ส่วนคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมทางเพศ และแบบสอบถามเกี่ยวกับความรุนแรงในการกระทำความผิดซึ่งได้หาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา

ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. ข้อมูลปัจจัยภูมิหลัง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 26-35 มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง ระดับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ประถมศึกษาปีที่ 6 นับถือศาสนาพุทธ มีสถานภาพสมรสเป็นโสด ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 1,000-5,000 บาท มีจำนวนบุตรที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูประมาณ 3 คน ส่วนใหญ่จะเชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ ในวัยเด็กผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะถูกผู้ปกครองลงโทษ โดยใช้วิธีการว่ากล่าวตักเตือน

2. ข้อมูลปัจจัยด้านสถานการณ์แวดล้อม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้สถานที่มิดชิดในการกระทำความผิด โดยรู้จักคุ้นเคยกับสถานที่มิดชิดนั้นเป็นอย่างดีเนื่องจากสถานที่ดังกล่าวอยู่ใกล้ที่พักอาศัยของตนเอง ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างรู้จักคุ้นเคยหรือมีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมาก่อน ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความมั่นใจที่จะกระทำความผิด สถานการณ์แวดล้อมก่อนเกิดเหตุดังกล่าวจัดได้ว่าเป็นสถานการณ์ที่แน่นอน

สถานการณ์แวดล้อมขณะเกิดเหตุ กลุ่มตัวอย่างเชื่อว่าจะไม่มีบุคคลอื่นมาพบเห็นขณะกระทำความผิดและหากมีคนมาพบเห็นจะดำเนินการข่มขืน ในขณะที่กระทำความผิดกลุ่มตัวอย่างคิดว่าผู้เสียหายจะไม่กรีดร้องด้วยความหวาดกลัวและไม่กล้าต่อสู้ข่มขืน อีกทั้งยังเชื่อว่าภายหลังจากกระทำความผิดแล้วจะรอดพ้นจากการถูกจับกุม การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์แวดล้อมขณะเกิดเหตุดังกล่าวจัดเป็นการตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่แน่นอน

3. ข้อมูลปัจจัยด้านวิธีการกระทำความผิด ในเรื่องของการใช้ประสพการณ์และดุลยพินิจ กลุ่มตัวอย่างจะคิดวิธีการกระทำความผิดเอาเองทั้งหมดหรือตามสถานการณ์เฉพาะหน้า นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างบางส่วนจะจำวิธีการกระทำความผิดมาจากภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์จากการอ่านพบในหนังสือนิตยสาร

ในเรื่องของการอาศัยความน่าจะเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเลือกข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่รู้จักคุ้นเคยกันเนื่องจากง่ายต่อการกระทำความผิด และจะเลือกกระทำความผิด

ในช่วงเวลาที่ปลอดภัยคนอื่นก็ทั้งมีความมั่นใจว่าภายหลังจากการกระทำผิดแล้ว ผู้เสียหายจะไม่กล้าแจ้งความดำเนินคดี

ในเรื่องของการใช้กลอุบาย กลุ่มตัวอย่างจะใช้คำพูดหวานล่อหลอกล่อผู้เสียหายให้หลงเชื่อ แล้วจึงดำเนินการข่มขืนกระทำชำเรา

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีการกระทำผิด โดยอาศัยความน่าจะเป็นเป็นหลักสำคัญในการตัดสินใจข่มขืนกระทำชำเรา

4. ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในการกระทำผิด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะกระทำผิดในระดับความรุนแรงน้อย โดยกลุ่มตัวอย่างจะทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายเพียงลำพังคนเดียว มักใช้คำพูดหวานล่อหลอกล่อให้ผู้เสียหายตายใจ หลงเชื่อ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนอาจใช้เงินหรือสิ่งของหลอกล่อผู้เสียหาย ผลของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหาย ได้แก่ ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย เนื่องจากไม่มีการใช้อาวุธใด ๆ ประกอบการกระทำผิด

5. ผลการทดสอบสมมติฐาน

สรุปยอมรับสมมติฐานที่ 1 ในเรื่องของความเชื่อเรื่องบาปบุญ มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงในการกระทำผิด สรุปยอมรับสมมติฐานที่ 2 ในเรื่องของการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายลักษณะการแต่งกายของผู้เสียหาย ลักษณะรูปร่างของผู้เสียหาย ลักษณะทั่วไปของผู้เสียหายประเภทของสถานการณ์แวดล้อม การมีคนมาพบเห็นจะดำเนินการข่มขืนต่อไป ความคิดผู้เสียหายจะไม่เกร็ดร้องด้วยความตกใจกลัว การทำร้ายผู้เสียหายถ้าผู้เสียหายร้องด้วยความตกใจแล้วความคิดว่าผู้เสียหายจะไม่ต่อสู้ขัดขืน และความคิดว่าภายหลังการกระทำผิด จะรอดพ้นจากการถูกจับกุม มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงในการกระทำผิด สรุปยอมรับสมมติฐานที่ 3 ในเรื่องของความถี่ของการมีความต้องการทางเพศ การรับรู้เรื่องเพศจากการเที่ยวหญิงบริการทางเพศ การระบายความต้องการทางเพศโดยการร่วมเพศกับเพื่อนหรือหญิงอื่นที่สมัครใจจะร่วมเพศด้วย การรู้จักคุ้นเคยกันกับผู้เสียหายจึงง่ายต่อการกระทำผิด ความคิดว่าเป็นช่วงเวลาที่ปลอดภัยคนอื่น จึงมั่นใจว่าจะกระทำผิดได้สำเร็จ ความคิดว่าภายหลังการกระทำผิดผู้เสียหายจะไม่กล้าแจ้งความดำเนินคดี การใช้อาวุธหรือสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นอาวุธประกอบการกระทำผิด การใช้คำพูดหวานล่อหลอกล่อผู้เสียหาย และการใช้เงินหรือสิ่งของหลอกล่อผู้เสียหาย มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงในการกระทำผิด

จากการศึกษาครั้งนี้มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สภาพสตรีไม่ควรไว้วางใจเพศตรงข้ามจนเกินไป ควรมีการตกลงหรือทำความเข้าใจกับแฟนหรือคนรักของตนว่า ตนเองจะพร้อมยินยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วยหลังจากแต่งงานหรือเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมเท่านั้นอีกทั้งสภาพสตรีควรพึงสังวรไว้เสมอว่าอาชญากรรมทางเพศการข่มขืน

กระทำซ้ำเรานั้นสามารถเกิดขึ้นได้กับผู้หญิงทุกคนและทุกเวลา สุขภาพสตรีจึงไม่ควรเปิดโอกาสให้ตนเองและเพศตรงข้ามอยู่ด้วยกันในสถานที่เปลี่ยวลับตาคน รวมถึงการหลีกเลี่ยงการเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งล่อแหลมต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศ และสุขภาพสตรีควรที่จะเรียนรู้วิธีการที่จะแก้ไขสถานการณ์คับขันเฉพาะหน้าไว้บ้าง เช่นการต่อสู้ป้องกันตนเอง หรือ การพกพาอุปกรณ์บางอย่างที่บางครั้งอาจสามารถช่วยคลี่คลายสถานการณ์ได้

2. หน่วยงาน กบว. ควรพิจารณาตรวจสอบสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางภาพยนตร์ โทรทัศน์ และสื่อธุรกิจโฆษณาต่าง ๆ ให้ละเอียดรอบคอบมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการปิดกั้นโอกาสในการเรียนรู้เรื่องเพศในทางที่ไม่ถูกต้อง

3. สถาบันการศึกษา ควรปลูกฝังค่านิยมเกี่ยวกับวัตถุให้เด็กและเยาวชนรู้จักพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ จะได้ไม่ถูกล่อลวงให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และควรมุ่งเน้นเนื้อหาวิชาพุทธศาสนาในเรื่อง การทำความดี ละเว้นกรรมชั่ว เพื่อขัดเกลาจิตใจของเยาวชนให้ใฝ่ดี และส่งผลให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

4. สถาบันศาสนา ควรมุ่งเน้นการเทศน์สั่งสอนเรื่องผลกระทบอันเกิดจากการทำความชั่ว เพื่อให้พุทธศาสนิกชนยึดมั่นกับการทำความดี ละเว้นกรรมชั่วหรือการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคม

5. สถาบันครอบครัว ควรปลูกฝังค่านิยมที่ดีให้แก่บุตรหลาน โดยเฉพาะบุตรชายควรให้เด็กเหล่านั้นเห็นคุณค่าระหว่างเพศชายและเพศหญิงว่ามีสิทธิเท่าเทียมกันในฐานะที่เป็นมนุษย์เหมือนกัน ควรแสดงให้เห็นว่าแตกต่างในเรื่องเพศนั้นเป็นเพียงการแยกบทบาทของแต่ละเพศไม่ใช่แยกระดับและศักดิ์ศรีระหว่างกัน ข้อสำคัญบิดามารดาและผู้ปกครองควรเปิดใจให้กว้าง ในการเรียนรู้เรื่องเพศของบุตรหลาน ควรมีการแนะนำสั่งสอน ให้ความรู้ในเรื่องเพศอย่างง่าย ๆ และถูกต้อง เพื่อให้เกิดความกระจ่างต่อบุตรหลาน เนื่องจากเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องและเหมาะสมในอนาคต

6. ควรมีมาตรการในการควบคุมการแพร่กระจายของปัจจัยที่นำไปสู่การประกอบอาชญากรรมทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การค้าประเวณี ยาเสพติด หรือการซื้อขายสุรา ซึ่งเป็นส่วนที่กระตุ้นให้เกิดความอึกเขมในการกระทำความผิด

7. ควรสนับสนุนให้มีกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์และจิตใจแก่เยาวชนและประชาชนในสังคมไม่ว่าจะเป็นบริการสุขภาพจิต การเผยแพร่ให้ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่ดีและเป็นสุขการเผยแพร่หลักธรรมสอนใจที่ประชาชนเข้าถึงคำสอนได้ง่าย กิจกรรมสันทนาการรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นศูนย์เยาวชน ศูนย์กีฬา ศูนย์ส่งเสริมศิลปหัตถกรรม

สวนสาธารณะและที่พักผ่อนหย่อนใจ ฯลฯ ซึ่งเยาวชนและประชาชนจะไปใช้บริการและหาความบันเทิงได้ เพื่อบรรเทาและผ่อนคลายความตึงเครียดทางจิตใจและอารมณ์ของบุคคลได้

8. ควรปรับปรุงประสิทธิภาพในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเพศในหน่วยงาน กำลังพล การปรับปรุงอุปกรณ์ในการทำงาน พัฒนาเทคนิคการวางแผนเพื่อการปฏิบัติงาน ส่งเสริมการประสานงาน และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ รวมถึงการพิจารณาปรับปรุงระเบียบปฏิบัติและกฎหมายที่ใช้ในการดำเนินคดีให้มีความเหมาะสมมากขึ้น ลดปัญหาความล่าช้าในกระบวนการปฏิบัติงานและปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยและทันต่อสภาพการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

9. สนับสนุนการพัฒนาจิตใจของสมาชิกในสังคม ควบคู่ไปกับการพัฒนาความเจริญด้านวัตถุและเทคโนโลยี โดยให้เป็นความรับผิดชอบของสถาบันทางสังคมทุกระดับ ปลุกฝัง ค่านิยมที่ดี และการปฏิบัติตามหลักคุณธรรม ศีลธรรมตามครรลองอันดีงามของสังคมแก่บุคคลทุกเพศ ทุกวัย ตั้งแต่เด็กถึงผู้ใหญ่ เพื่อให้เกิดระเบียบวินัยทั้งในระดับบุคคลและสังคม

10. หน่วยงานของรัฐ และเอกชน ควรให้ความสำคัญต่อการเตือนให้ประชาชนได้ตระหนักถึงภัยของการข่มขืนกระทำชำเรา โดยการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ติดตั้งบอร์ด รูปภาพ หรือข้อความอันแสดงให้เห็นถึงอันตรายจากการล่อลวง ตันตุน เพื่อมุ่งหวังประโยชน์ในทางเพศ โดยเฉพาะกับหญิงสาว จากชนบทที่มาหางานทำในกรุงเทพฯ โดยเผยแพร่ตามสถานีขนส่งในอำเภอและในจังหวัดนั้น ๆ หรือตามสถานีรถไฟ สถานีขนส่ง ทั้งต่างจังหวัดและในกรุงเทพมหานครทุกแห่ง

พวงเพ็ญ ใจกว้าง (2542, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังชาย โดยการทำการศึกษาเชิงคุณภาพกับผู้ต้องขังเด็ดขาดคดีกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เรือนจำจังหวัดอุดรธานีและเรือนจำจังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 13 ราย ปรากฏว่าส่วนใหญ่มีการศึกษาต่ำ ติดสุราและสารเสพติด มาจากครอบครัวแตกแยก มีบุคลิกภาพแบบอันธพาล มีความเก็บกดทางเพศ ลักษณะความสัมพันธ์ของผู้ต้องขังกับเด็ก อยู่ในฐานะคนรู้จักญาติใกล้ชิด

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ สถานที่ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้กระทำผิด และแสวงหาแนวทางการป้องกัน ผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน เก็บข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์ผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืนในเรือนจำต่าง ๆ ทั่วประเทศ รวมทั้งสิ้น 12 แห่ง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ได้

กลุ่มตัวอย่าง รวม 444 ราย และทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้กระทำผิดทางเพศจำนวน 10 ราย และเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ จำนวน 7 ราย ผลการศึกษา พบว่า

สังคม : พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นหนุ่มโสด มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำ แต่มีงานทำเป็นกิจจะลักษณะ ระดับการศึกษาต่ำ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ขาดความผูกพันกับบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตน โดยเฉพาะในฐานะบิดา ลูก/น้ำ ที่มีต่อบุตร/หลานสาวในฐานะ "ผู้ชาย" และ "ผู้ใหญ่" ของสังคม

วัฒนธรรม : ได้รับวัฒนธรรมรองและค่านิยมทางสังคมแบบชายเป็นใหญ่มาเป็นแบบแผนปฏิบัติ มีและใช้อำนาจที่อยู่เบื้องหลังบทบาทความเป็นชาย กระทำต่อผู้หญิงอย่างไม่เท่าเทียมกัน และปฏิบัติต่อหญิงราวกับทรัพย์สินที่ซื้อขาย แลกเปลี่ยนและแบ่งปันแก่เพื่อนชายด้วยกัน

พฤติกรรม : พบว่ากระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็น "ตัวตน" ของผู้กระทำผิดทางเพศ เหล่านี้มีความบกพร่อง ไม่สามารถควบคุมความต้องการและยับยั้งชั่งใจได้ มีการแสดงพฤติกรรม ล่าสอน ด้วยการเกี่ยวข้อสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน และบ้างก็กระทำความผิดผ่าน "สุราและยาเสพติด" ที่แปรสภาพสารเคมีภายในร่างกายไปจากปกติ

จิตใจ : ผู้กระทำผิดทางเพศมีความต้องการได้รับการตอบสนองแรงขับทางเพศสูง ขณะที่มีความรู้สึกยับยั้งชั่งใจต่อความผิดบาปที่กระทำในระดับต่ำและ "ขาดมูทิตาจิต" (Victim Identification) ต่อเหยื่ออาชญากรรม

กล่าวโดยสรุป "ผู้หญิง" กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคืบคลานขึ้นในสังคมไทย คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11-15 ปี เป็นนักเรียน นักศึกษา ถูกข่มขืนที่บ้านเพื่อนหรือบ้านคนรู้จัก โดยคนรักเพื่อนหรือคนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.00-02.00 น. ซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศสนใจเด็กผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี (หุ่นดี-ขาวอวบ-ขาวสวย-หน้าอกใหญ่) แต่งกายล่อแหลม (นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกาะอก) และไม่ระมัดระวังตัว (ยอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-เหยื่อมีอาการมึนเมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง) ตามลำดับ

เสกสิทธิ์ สวรรยาธิปัติ (2545, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ กรณีการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังชายในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ กรณีการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังชายในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ต้องขังชายที่กระทำความผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งถูกคุมขังอยู่ใน ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 184 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 21-25 ปี อายุขณะกระทำความผิดต่ำกว่า 25 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคกลาง ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ 3,001- 6,000 บาท

เป็นโสด ก่อนถูกดำเนินคดีอาศัยอยู่กับบิดามารดา ถูกศาลตัดสินลงโทษเป็นเวลา 6-10 ปี และไม่เคยกระทำความผิดในคดีอื่น ๆ มาก่อน

2. ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีการวางแผนสำหรับอนาคต ชอบทำในสิ่งที่ตนเองเกิดความพึงพอใจ พยายามหลีกเลี่ยงในสิ่งที่ก่อให้เกิดความยุ่งยาก ชอบทดสอบตัวเองอยู่เสมอ ชอบทำในสิ่งที่มีความเสี่ยงเพื่อความสุขสนุกรานของตนเอง ชอบการเคลื่อนไหว มากกว่าการอยู่เฉย ๆ เป็นคนค่อนข้างหงุดหงิดอารมณ์เสียง่าย โมโหง่าย เมื่อความคิดเห็นไม่ตรง กับผู้อื่น

3. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีฐานะพอมีพอกิน ที่อยู่อาศัยอยู่ในเขตชนบท ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวเป็นอย่างดี รักและห่วงใย ต่อครอบครัว และญาติพี่น้อง มีความมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ มีการเข้าร่วมกิจกรรม ของโรงเรียน กิจกรรม ทางศาสนา และกิจกรรมทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อมีเวลาว่าง มักจะดูหนัง ฟังเพลง หรือ เข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุขหรือยาเสพติด

4. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการขาด ความยับยั้งชั่งใจและเกิดอารมณ์ชั่ววูบ ต้องการอยากรู้ อยากทดลอง เหยื่อหรือผู้เสียหาย ยั่วเย้า อยู่ในอาการ มึนเมาขาดสติยังคิด ปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศ คดีเข้มข้นกระทำซ้ำเราของผู้ต้องขังชาย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย บิดา มารดา ควรดูแลเอาใจใส่ในเรื่องการแต่งกายของ บุตรหลานให้มากขึ้น ไม่ควรให้แต่งกายในลักษณะล่อแหลมที่มีการโชว์สัดส่วนหรือสรีระ ของ ร่างกาย นอกจากนี้ รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง เพราะผู้ที่ ติดยาเสพติดส่วนใหญ่จะขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง และมีสติสัมปชัญญะ ลดลง จึง ทำให้ผู้ติดยาเสพติดเหล่านี้ไปกระทำความผิดทางเพศหรืออาชญากรรมอื่น ๆ ได้

ธนัชชัย ผดุงธิตติ (2545, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา สื่อบุคคลกับผู้กระทำความผิดทางเพศ มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและรูปแบบของสื่อลามกในสังคมไทย ศึกษาทัศนคติของผู้ต้องขัง ความผิดเกี่ยวกับเพศต่อความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำความผิดทางเพศกับสื่อลามก เพื่อวิเคราะห์ ปัญหาอาชญากรรมทางเพศกับสื่อลามก และเพื่อแสวงหาแนวทางในการป้องกันการกระทำผิด ทางเพศสืบเนื่องจากสื่อลามกในอนาคต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังคดีความผิด ทางเพศในเรือนจำกลางบางขวางและเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร จำนวน 270 คน โดยมี แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย และสัมภาษณ์นักจิตวิทยาจิตแพทย์ และนักสื่อสารมวลชน ผล การศึกษาพบว่า

ผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศผู้ตอบแบบสอบถามจะมีอายุเฉลี่ย 34 ปี ส่วนใหญ่จะสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษา มีอาชีพเป็นผู้ใช้แรงงาน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำ มีสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ มีสถานะเป็นโสด กระทำคามผิดเป็นครั้งแรก และจะกระทำความผิดฐานซ้ำขึ้นกระทำซ้ำเราหรือโทรมหญิงมากที่สุด ส่วนใหญ่จะเห็นสื่อลามกครั้งแรกเมื่ออายุน้อย หรืออยู่ในช่วงเป็นวัยรุ่น ส่วนใหญ่จะเห็นสื่อลามกสัปดาห์ละ 1 ครั้ง สื่อลามกที่เผยแพร่อยู่ในสังคมไทย ส่วนใหญ่จะเป็นภาพผู้หญิงเปลือยและภาพการร่วมเพศระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย สื่อที่เป็นช่องทางในการเผยแพร่สื่อลามกในสังคมไทย ส่วนใหญ่จะเป็นจากภาพถ่าย วีดิโอ และวีดิโอ ซีดี ผู้ต้องขังให้ความเห็นว่าสื่อลามกมีผลต่อจิตใจและอารมณ์ทางเพศ โดยจะมีอารมณ์ทางเพศทุกครั้งเมื่อเห็นสื่อลามก ได้เรียนรู้พฤติกรรมทางเพศจากสื่อลามก และจะนำสิ่งที่เห็นจากสื่อลามกไปใช้ในการร่วมเพศ

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักจิตวิทยา จิตแพทย์ และนักสื่อสารมวลชนมีความเห็นตรงกันว่า สถานการณ์การแพร่หลายของสื่อลามกในสังคมไทยอยู่ในขั้นรุนแรง และเห็นว่าสื่อลามกมีผลเสียต่อบุคคล และเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางเพศของบุคคล และรัฐควรกำหนดแนวทางในการป้องกันและปราบปรามการผลิตและเผยแพร่สื่อลามกที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาในครั้งนี้ คือ ควรพิจารณาปรับปรุงองค์กระบังคับใช้กฎหมายโดยการพิจารณาจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาทำหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการผลิตและเผยแพร่สื่อลามกโดยเฉพาะ เพื่อให้การควบคุมสื่อลามกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และควรพิจารณาปรับปรุงบทบัญญัติกฎหมายควบคุมสื่อลามก ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยีมากยิ่งขึ้นด้วย และควรส่งเสริมให้มีการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างเหมาะสมเพื่อป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนต้องไปเรียนรู้เรื่องทางเพศจากสื่อลามก ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป คือ ควรมีการศึกษาให้มีรายละเอียดขึ้นไปอีกว่า เหตุใดบุคคลทั่วไปที่เห็นสื่อลามกเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ จึงไม่ก่ออาชญากรรมทางเพศ เพื่อจะได้นำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการกำหนดหลักสูตรการสอนเพศศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อลามกให้เกิดประโยชน์ต่อบุคคลต่อไป

ขวัญไทย สันติภราภาพ (2547, บทคัดย่อ) การศึกษาเรื่องสาเหตุการประกอบอาชญากรรมทางเพศของผู้ต้องขังเด็ดขาดเรือนจำกลางนครปฐม ศึกษากรณีซ้ำขึ้นกระทำซ้ำเรา ผลการศึกษาพบว่าผู้กระทำความผิดกลุ่มตัวอย่างขณะกระทำความผิดมีอายุเฉลี่ย 18.9-21.6 ปี ในการกระทำผิดซ้ำขึ้นพบการกระทำผิดในลักษณะรูมโทรม โครงสร้างของครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยว ร้อยละ 50 พ่อแม่เลิกรากันแล้วพ่อหรือแม่มีคูใหม่ ร้อยละ 50 พบการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ร้อยละ 80 มีเพื่อนใช้ยาเสพติด ร้อยละ 70 เพื่อนชักไปในทางเสื่อมเสียทางยาเสพติด

และสิ่งยั่วยุทางเพศ ร้อยละ 80 เคยดูสื่อลามกอนาจาร ร้อยละ 40 มีการแสดงออกทางเพศไม่เหมาะสม

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นการกระทำที่สามารถวิเคราะห์ได้หลายแง่มุม หากมองจากตัวผู้กระทำผิด พฤติกรรมนี้ถูกจัดว่าเป็นอาชญากรรมอันเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้กระทำต้องได้รับโทษจำคุก ในแง่จิตวิทยาจัดว่าเป็นการแสดงออกทางเพศของบุคคลที่ผิดปกติ ซึ่งสัมพันธ์กับความบกพร่องของพัฒนาการทางเพศและจิตใจของบุคคล เป็นการแสดงออกทางเพศต่อเพศสตรีที่อ่อนแอ หรือเกิดจากตัวเหยื่อที่ไม่ระวังตัว การแต่งตัวไม่เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมของสังคมไทยเป็นการยั่วยวนอาชญากร ตลอดจนอาจเกิดจากสภาพแวดล้อม สถานการณ์ที่เอื้อให้การข่มขืนกระทำชำเราของอาชญากรเกิดขึ้นได้ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดข่มขืนกระทำชำเรา ได้แก่ ปัจจัยภายใน ปัจจัยแวดล้อม ปัจจัยด้านโอกาส และปัจจัยด้านตัวเหยื่อ ตามกรอบในการศึกษา ดังนี้

5. กรอบแนวคิดในการศึกษา

